

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE NOODLOTTIGE AANRIJDING

N° 2377

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Noodlottige Aanrijding

HOOFDSTUK I

DE KOERIER VAN JOHN RAFFLES

Aan het zuidelijkste uiteinde van The Wash, een diepe baai in de Westkust van Engeland, ligt het kleine stadje Kings Lynn, aan de Ouse.

Het is een van de voornaamste kleinere steden aan de spoorweg van Londen naar Wells.

Op slechts enkele mijlen van de lage, kleiachtige kust gelegen, in een fraaie omgeving, en op de top van de duinenreeks, is Kings Lynn een van de meest bezochte badplaatsen van dit gedeelte van Engeland.

Men vindt er een groot aantal fraaie villa's, die voor het merendeel toebehoren aan schatrijke Londenaars, die deze plek ongeveer in drie uren kunnen bereiken.

Aan de grote weg van Kings Lynn naar Wells, zeer dicht bij eerstgenoem-

de plaats, staan een zestal grote villa's, toebehorende aan enige voornamelijk personen uit de Londense geldwereld.

Een kunstkenner zou wellicht getwijfeld hebben aan de architectonische waarde van deze villa's, maar in ieder geval toonden zij door omvang en uiterlijk, dat hun bezitters over een buitengewoon ruime beurs beschikten.

De wandelaar had bijna een half uur nodig om deze zes buitenverblijven te passeren, want zij waren allen door een grote tuin omgeven.

In de ochtend van een mooie lentedag werd het hek van een dezer tuinen met overhaasting geopend door een deftig gekleed butler, die een man bij de arm vasthield, gekleed als huisknecht.

De man die zo onzacht buiten het

gebied van de bijna vorstelijke villa gezet werd, scheen in kennelijke staat van dronkenschap te verkeren, zoals het in een procesverbaal van een politieagent zou heten.

Zijn fletse ogen traanden en de man had blijkbaar moeite om zich overeind te houden.

Hij greep zich met beide handen aan de stijlen van het hek vast en scheen zich te willen verzetten tegen zijn uitwijzing.

De butler bleek echter een sterke vent; hij rukte de beide handen van de dronkaard van het hek los, plaatste zijn voet tegen het ondereinde van diens rug, en het volgende ogenblik rolde de huisknecht in het stof van de brede landweg.

— Dat zal je leren, broer, riep de butler verontwaardigd uit. Ik zou je raden geen voet meer in de buurt van dit huis te zetten, want het zou je slecht vergaan. Het is mij een raadsel, dat de baas je nog een volle week in zijn dienst heeft gehouden.

Het hek viel met een dreunende slag dicht.

De huisknecht was gauw overeind gekrabbeld en hief nu met een dreigend gebaar de vuist tegen de deftige butler op.

— Ja, dreig maar, riep deze minachtend, Maar ik verzeker je, dat je hier niet meer terugkomt. En ik kan je niet zeggen hoeveel genoeg het me gedaan heeft, dat mijnheer Atkins mij de opdracht heeft gegeven, je eigenhandig de deur uit te smijten. Mijn hele leven heb ik nog nooit zo'n prettig karweitje opgeknappt.

De buitengegooide man keek nog eens om en wandelde op onvaste benen en mopperend weg.

De butler keek hem nog even na, draalde zich om en ging het tuinpad op, tot hij een breed terras bereikte, vanwaar men de grote voordeur van de villa kon naderen.

Het volgende ogenblik was hij door deze deur verdwenen.

Intussen liep de dronkaard met onzekere schreden de weg af, maar gaandeweg deed zich het zonderling ver-

schijnsel voor, dat de uiterlijke verschijnselen van zijn dronkenschap schein te verminderen.

Zijn gang werd vaster, zijn ogen herkregen hun glans en hij richtte het hoofd op, dat tot dusverre voorovergebogen was geweest.

Wellicht had de ruwe uitwijzing van de butler deze plotselinge verandering bewerkstelligd.

Na een half uur lopens, had hij de eerste huizen van Kings Lynn bereikt.

Het was een volksbuurt, voor het merendeel bewoond door arbeiders en kleine winkeliers.

De man ging een dezer huisjes binnen en besteeg de trap tot hij de tweede verdieping, die tevens de zolderverdieping was, bereikt had.

Hij haalde een sleutel uit zijn zak, bleef even luisterend op het donkere portaal staan en opende toen een lage, vervelozende deur, die hij onmiddellijk achter zich sloot nadat hij was binnentreden.

Hij bevond zich nu in een karig gemeubeld kamertje, waarin zich, behalve een tafel en een paar wrakke stoelen, een ijzeren ledikant bevond en een kleine ijzeren wastafel.

Aan de tafel zat een man met een vossengezicht, verdiept in de lezing van een boek.

Zodra deze de deur had horen opengaan, sprong hij op en toen hij de binnentredende zag, verkreeg zijn gelaat dadelijk een onderdanige uitdrukking en maakte hij een eerbiedige buiging.

— Ik wist niet, dat gij zo vroeg zoudt terugkomen, mijnheer, zei hij.

— Het is afgelopen, Brash, antwoordde de ander kalm. Niets bijzonders voorgevallen.

— Neen, mijnheer. Niets.

— Heb je onze kostjuffrouw het geld voor deze week betaald?

— Zoals je mij bevolen had, mijnheer.

— Ziet zij je nog altijd voor de bediende van een ingenieur aan?

— Ja zeker, mijnheer, en gij zijt mijn vriend, zei Brash terwijl er een zonderlinge glimlach op zijn gelaat

speelde.

— Goed. En luister nu wat ik je te zeggen heb, Brash. Je moet direct naar Londen vertrekken.

— Per trein?

— Neen. Er is haast bij, en daar het zomerseizoen nog niet begonnen is, vertrekt de eerstvolgende trein pas over twee uren.

— Wat moet ik in Londen doen, mijnheer?

— Je moet daar een brief voor mij heen brengen.

— Het adres?

— Geen adres. Je legt die brief onder een platte steen, die je zult vinden in het Regentspark dicht bij de kleine vijver. Bij de derde boom van de laan, die van die vijver naar het Paviljoen loopt. Je kent die plek?

— Ik ben er meermalen geweest, en uw beschrijving is zeer duidelijk.

— Begrijp me goed, Brash, deze brief is van groot gewicht, en het zou mij in gevaar kunnen brengen, als hij in verkeerde handen viel. Begrepen?

— Volkomen, mijnheer.

— Ik kan nog steeds op je vertrouwen?

— In leven en dood. Gij hebt mij meer dan het leven gered. Gij hebt mijn vrouw en mijn kind voor de vreselijkste ellende bewaard, kortom, zonder u zou ik thans als aas voor de vissen in de Theems liggen. Mijn kinderen zouden in het weeshuis zijn, en mijn vrouw zou van honger zijn omgekomen.

— Je bent mij dus dankbaar en toch weet je niet eens wie ik ben.

— Ik weet het niet, en ik wil het ook niet weten, zei Brash kortaf. Ik wil niet in uw geheimen dringen. Gij zijt voor mij de Grote Onbekende, en dat is mij voldoende. Ik weet zeker, dat ik u nog nooit onder uw ware gedaante gezien heb, maar wat doet dat er toe? Uw hart ken ik, dat is edel en...

De aangesprokene hief met ongeduldig gebaar de rechterhand op.

— Gij weet niet wat ge zegt. Hoe dan ook, het verheugt mij, dat ik in u een trouw dienaar heb gevonden, die

mij onvoorwaardelijk gehoorzaamt.

— Gij kunt op mij rekenen, mijnheer, zei Brash kalm.

— Wacht dan even, totdat ik mijn brief geschreven heb.

De man, nog steeds in de gedaante van een huisknecht, nam aan de tafel plaats, legde uit een doos een vel schrijfpapier voor zich en begon te schrijven.

Er verliep een kwartier, zonder dat de stilte in het vertrek verbroken werd.

De huisknecht vouwde de brief dicht en stak hem in een enveloppe.

Hij schreef in de rechter bovenhoek een grote R., droogde de inkt en overhandigde Brash de brief.

Deze deed hem in een tamelijk versleten portefeuille, die hij in zijn binnenzak liet glijden.

Vervolgens knoopte hij zijn jas zorgvuldig dicht, zette een witte helm op, waaraan een stofbril bevestigd was, ging naar de deur, wendde zich daar nogmaals om en maakte opnieuw een zwijgende buiging.

Plotseling scheen de achtergeblevene iets in te vallen.

Hij snelde naar de deur en riep Brash terug.

— Ik heb iets vergeten, zei hij. Het is niet waarschijnlijk, maar misschien mocht ik je in de zaak, die ik thans ondernomen heb, nog eens nodig hebben. Is je adres in Londen nog steeds hetzelfde?

— Ja, mijnheer, gij kunt mij nog steeds in Houndsditch, of anders aan de Theemskade bij de Tower brug vinden.

— Goed, dat is alles.

Brash daalde de trap af, en de achtergeblevene nam op enige afstand van het venster plaats, dat op de straat uitzag.

Enkele minuten had hij daar gestaan, toen uit de verte het geluid van een motor naderde, en een ogenblik later vloog een motorrijwiel in snelle vaart voorbij het huis.

De achtergeblevene knikte tevreden, keerde in de kamer terug, nam aan de tafel plaats en zette een spiegel voor zich op.

Hij wierp een glimlachende blik in het glas, en lichtte toen de rossig blonde pruik op, die zijn haren verborgen had.

Hij ging naar de wastafel en wies zijn gelaat, waarbij hij van tijd tot tijd de oren spitste, om ieder geluid in het huis op te vangen.

Hij wist evenwel dat de kostjuffrouw van Brash, bijna de hele dag uithuis was, daar zij als werkster haar brood verdiende.

Nu ontdeed hij zich van zijn livrei, welke hij zorgvuldig wegsloot in een groot valies, dat onder het ledikant stond.

Hij trok een tot op de draad versleten donker pak aan, dat hem het uiterlijk gaf van een klerk of ambtenaartje.

Vervolgens koos hij uit een kleine doos, die hij eveneens uit het valies genomen had, een pruik met kortgeknipt haar en zette deze op, nadat hij weer voor de spiegel had plaats genomen.

Een kwartier later was de huisknecht verdwenen en daarvoor een stadshuisbeambte in de plaats getreden.

John Raffles had weer eens een nieuwe gedaantewisseling ondergaan.

Want inderdaad was de huisknecht die wegens dronkenschap kort geleden uit de villa in Kings Lynn gegooid was, niemand anders dan de befaamde gentleman-inbreker, de Grote Onbekende, wiens geheimzinnige daden de politie van Londen tot wanhoop dreigden te brengen.

HOOFDSTUK II

EEN NOOTLOTTIGE AANRIJDING

Intussen reed Brash in volle vaart het stadje Kings Lynn door, volgde gedurende enige ogenblikken de spoorbaan, welke hij tot Downham volgde en kwam toen op de autobaan, die dwars door Norfolk, Cambridge en Essex naar Londen voerde.

Van het ogenblik dat hij vertrokken was, had deze man slechts één doel: het bevel ten uitvoer brengen van zijn weldoener, die hem in een geheimzinnige gedaante te hulp was gekomen, juist toen de wanhoop zich dreigde van hem meester te maken en hij reeds met het leven had afgerekend.

Hoe de zonderlinge vreemdeling, die eens in het holst van de nacht onverwachts zijn schamele woning was binnen getreden, ooit de omstandigheden ontdekt had, waarin hij en zijn gezin verkeerden, dat was hem tot op de huidige dag een raadsel gebleven.

En de vreemdeling zelf was er de man niet naar geweest om daarover uit te weiden.

Hij wist het en dat scheen voor hem

voldoende te zijn geweest.

Met zijn komst was het alsof er voor het gezin van Brash een nieuw tijdperk van geluk was aangebroken.

De vreemdeling had zich het lot van de kinderen aangetrokken, had gezorgd dat de zieke vrouw op behoorlijke wijze verpleegd kon worden, en had Brash zelf aan een betrekking geholpen.

En steeds had hij iedere dank van de hand gewezen.

Brash had trouwens nog weinig gelegenheid gehad, zijn dankbaarheid jegens zijn weldoener te uiten en hij had hem slechts enkele keren gezien en bijna steeds in een andere gedaante.

Bij deze weinige ontmoetingen, had de Grote Onbekende hem steeds een of andere taak opgedragen, die hij steeds stipt en nauwkeurig had volbracht, zonder ooit te vragen wat hij eigenlijk deed, en waarom hij het deed.

Daarin stelde hij niet het minste belang.

Hij zou zich zeker liever de tong hebben laten utrukken dan ooit met der-

den over de geheimzinnige vreemdeling te spreken.

Eenvoudig, omdat deze hem dit met de grootste nadruk had ingeprint.

Nu eens moest hij de Grote Onbekende helpen aan een kleine vlet, om hem over de Theems te zetten, dan weer was hij hem behulpzaam bij het huren van een woning, in de buurt waar Brash zelf woonde, waar dan de vreemdeling enige tijd scheen te vertoeven, met een doel, hetwelk Brash volstrekt onbekend was.

Kortom, een hond had Raffles niet trouwer kunnen dienen, niet meer blindelings kunnen gehoorzamen, dan Joseph Brash.

Dit alles overdacht hij, toen hij in snelle vaart op zijn machine over de prachtige geasfalteerde weg vloog.

Ook nu deed hij weer iets voor de Grote Onbekende, waarvan de strekking hem ontging.

Hij had de geheimzinnige vreemdeling indertijd meegedeeld, dat hij enige vrienden had in Kings Lynn, welke stad hij goed kende en enige tijd later, nu juist acht dagen geleden, had zijn weldoener hem verzocht hem naar deze badplaats te vergezellen en hem aan een verblijf bij betrouwbare mensen te helpen.

Brash had onmiddellijk gedacht aan een verre nicht van hem, een weduwe, die wel eens kostgangers hield en dadelijk was Raffles op dit voorstel ingegaan.

Tijdens de rit bedacht Brash met voldoening, dat zijn weldoener hem een nieuw bewijs van vertrouwen had geschonken, door hem deze brief te laten overbrengen.

Hij was om tien uur uit Kings Lynn vertrokken en reeds een uur later reed hij door Mildenhall, een schilderachtig plaatsje, aan de Lark gelegen.

Weer een uur later doorkruiste de motorfiets de Universiteitstad Cambridge, en over Bishop, Herdfort en Walham, ging het nu regelrecht en in onverminderde vaart op Londen af.

Brash had er geen ogenblik aan gedacht even af te stappen, om wat rust te nemen of een frisse teug.

Hij had rust noch duur alvorens hij zijn taak geheel en al naar behoren zou hebben vervuld.

Het was iets over half één toen de motorrijder de noordelijkste wijken van de wereldstad naderde.

Hier was hij wel verplicht zijn snelle vaart enigszins te matigen, maar toch bleef hij zo snel hij kon doorrijden.

Zo bereikte hij de hoek van de Cromwell Avenue en de Castlestreet.

Hij wilde deze laatste straat inslaan, die over enige kilometers in rechte lijn doorloopt, toen er plotseling een zware vrachtauto in grote vaart de hoek omkwam.

Brash wilde uitwijken, maar op het laatste ogenblik zag hij een jonge vrouw met een kinderwagen naast de vrachtauto opduiken.

Hij remde uit alle macht, voelde het achterwiel slippen en voor hij goed besefte wat er gebeurde smakte hij tegen het wegdek en bleef bewusteloos liggen.

De vrachtauto reed rakelings langs het slachtoffer en stopte. Evenals dit in alle steden van de wereld het geval is, was er in no time een grote menigte op de been, waarvan enige personen zich verdienstelijk maakten de vlammen te doven van de motorfiets die in brand gevlogen was. Anderen waren een sigarenwinkel binnen gegaan, waar zij de geneeskundige dienst opbelden met het gevolg, dat binnen enkele minuten een witte ambulance-auto met loeiende sirenes kwam aanrijden, terwijl een politieagent tegen de bestuurder van de vrachtauto proces-verbaal opmaakte.

De ziekenauto reed snel naar het naastbijgelegen ziekenhuis, dat zich aan de Hyde Road bevond, een der brede verkeerswegen in Hoxton.

Toen de verongelukte motorrijder met de brancard uit de auto werd getild, had hij het bewustzijn nog steeds niet herkregen.

Met de grootste voorzichtigheid werd hij naar de operatiezaal gereden, waar zich juist de directeur-geneesheer van het ziekenhuis bevond.

Uit het onmiddellijk ingestelde onderzoek bleek, dat het slachtoffer een schedelbreuk had opgelopen, benevens naar alle waarschijnlijkheid een zware hersenschudding.

Het gewone routinewerk bij dergelijke gevallen werd verricht en daar men zo snel mogelijk de familieleden van de ongelukkige man op de hoogte wilde stellen, werden de kleren nagezocht om te zien of zich hierin identiteitspapieren en dergelijke mochten bevinden.

Bij dit onderzoek kwam de tamelijk versleten portefeuille te voorschijn, waarin Brash de door hem te bezorgen brief van zijn opdrachtgever had gestoken. Andere papieren waren er niet.

De geneesheer hield de brief in de hoogte, die aan de rechterbovenzijde een grote letter R. vertoonde, maar overigens zonder adres was.

Hij draaide de brief aan alle kanten om en om, hield het couvert tegen het licht en zag daar doorheen allerlei vreemde tekens, waarna hij vastberaden zijn pennemes uit de zak haalde.

— Ik acht mij gerechtigd deze brief te openen, zei hij, want ik durf niet met de hand op het hart verklaren, dat deze man morgen nog zal leven. Misschien geeft deze brief wel opheldering omtrent zijn adres.

Het volgende ogenblik sneed het pennemes door de omslag van de enveloppe.

De geneesheer opende de brief en wierp er een blik in, waarbij zijn wenkbrauwen in een grote boog de hoogte in gingen.

— Wel, dokter, staat het adres er in? waagde de hoofdverpleegster te vragen.

— Het is mogelijk dat het adres hier werkelijk in staat, zei hij, maar dan moet ik de hoop opgeven het ooit te leren kennen, want deze brief is in geheimschrift geschreven.

Het gelaat van de geneesheer had een ernstige uitdrukking aangenomen. Toen wierp hij nogmaals een blik in de brief.

— Dit schrijven is met een grote R. ondertekend. *waarschijnlijk van de*

letter op het couvert, maar dat is dan ook alles wat ik er uit kan wijs worden, zei hij. Ik moet zeggen, dat deze zaak mij geenszins bevalt. Daar moet iets achter steken. Me dunkt, ik moest de politie maar inlichten.

Zonder verder tijd te verspillen nam de geneesheer het telefoontoestel ter hand en belde Scotland Yard op.

Hij genoot de eer met hoofdinspecteur Baxter in hoogst eigen persoon te spreken en deelde hem het geval mede.

Toen hij de hoorn weer aan de haak hing, vertoonde zijn gelaat een ontevreden uitdrukking.

— Zullen ze iemand sturen, dokter? vroeg de hoofdverpleegster.

— Ja, dat heeft de hoofdinspecteur mij beloofd, maar het ging niet van ganser harte. Hij scheen er volstrekt geen gewicht aan te hechten. Misschien komt hij later wel tot andere gedachten. Kom het mij zeggen, zodra de agent van Scotland Yard er is.

De geneesheer stak brief en enveloppe in zijn eigen portefeuille, gaf de inmiddels ontboden verpleegster nog enige wenken voor de verpleging van de bewusteloze en ging naar zijn kamer.

Nauwelijks een half uur later meldde zich een inspecteur van Scotland Yard.

Deze inspecteur was James Sullivan, de rechterhand van hoofdinspecteur Baxter en een der schranderste en stoutmoedigste politiemannen van Londen.

Hij werd direct bij de directeur-geneesheer toegelaten.

— Gij zijt van Scotland Yard? vroeg deze.

— Ik ben inspecteur Sullivan.

— Ah. Ik heb uw naam meermalen horen noemen, mijnheer Sullivan. Het verheugt mij, dat gij in persoon zijt gekomen. Ik sprak zoëven over de vondst van een zonderlinge brief met uw superieur, maar deze scheen er weinig gewicht aan te hechten.

Er verscheen even een spottende uitdrukking in de heldere ogen van de inspecteur, toen hij antwoordde:

— Mijnheer Baxter is meer de man

van de daad, dokter. Wilt u mij die brief eens laten zien?

— Alstublieft.

Sullivan bekeek de brief en de enveloppe nauwkeurig.

Toen mompelde hij enige onverstaanbare woorden in zich zelf, terwijl zijn gelaat een ernstige uitdrukking aannam.

— Misschien heeft mijnheer Baxter zich wel vergist, als hij meent dat deze brief van niet veel belang is.

— Dat dacht ik wel, zei de geneesheer, terwijl hij zich tevreden de handen wreef.

— Is er iets op tegen, mij even bij de gewonde te brengen? vroeg de inspecteur.

— Volstrekt niet, mijnheer Sullivan, maar u zult er niet veel wijzer door worden, want de man is nog steeds buiten bewustzijn. Gaat u maar mee.

De beide mannen verlieten de spreekkamer en de geneesheer bracht zijn bezoeker naar het vertrek, waar Brash nog steeds op een rustbank lag.

Sullivan trad op hem toe en keek de patiënt aandachtig aan.

— Ik heb dat gezicht nog nooit gezien, mompelde hij. Maar dat betekent niets.

Daarop wendde hij zich tot de geneesheer en zei:

— Met uw goedvinden zal ik deze brief medenemen, dokter. Mocht de patiënt tot bewustzijn komen, en naar zijn brief vragen, dan zal het aanbeveling

verdienen, hem te zeggen, dat de portefeuille door de aanrijding is weggehaakt. Ik zou namelijk gaarne wensen, dat hij geen achterdocht koestert.

— Gij kunt er op rekenen, dat wij aan uw verlangen zullen voldoen, mijnheer Sullivan, zei de geneesheer.

— Is het een ernstig geval?

— Het is een kwestie van er op of er onder, mijnheer Sullivan.

— Als de gewonde de nacht haalt en er bestaat een kans voor een operatie, dan is er een mogelijkheid dat hij het te boven zal komen, maar ik vrees, dat er zich complicaties zullen voordoen.

— Er is dus zeker geen kwestie van, dat ik hem zal kunnen ondervragen?

— Dat is geheel buitengesloten, mijnheer Sullivan, antwoordde de geneesheer. Zoals gij ziet is de patiënt nog niet eens tot bewustzijn gekomen en volslagen rust is een van de eerste vereisten voor zijn herstel.

Sullivan wierp nog een blik op het dodelijk bleke gelaat van de gewonde, en stak toen de geneesheer de hand toe.

— Het is best mogelijk, dat deze brief ons op het spoor brengt van... een man die ik reeds geruime tijd zoek, zonder hem te kunnen vinden, dokter. Mocht dit inderdaad het geval zijn, dan zal de justitie dit voor een niet gering deel aan uw inzicht te danken hebben.

HOOFDSTUK III

DE HINDERLAAG

Toen Sullivan in zijn kamer op Scotland Yard terug kwam, was het ongeveer twee uur in de namiddag.

Het geheimschrift van de brief integreerde hem en hij had al een paar keer gepoogd de inhoud te ontcijferen zonder dat hij er echter in kon slagen.

De letters stonden onafgebroken, zonder enige tussenruimte achter elkaar en zonder dat men een sleutel bezat, zou het moeilijk, zo niet onmogelijk zijn

het geheimschrift te ontcijferen.

Niettemin zwoer de jonge inspecteur van politie bij zich zelf, dat hij niet zou rusten voor hij het raadselschrift in leesbare taal had overgezet.

Hij moest en zou de nederlaag wreken, die hij onlangs geleden had bij een gelegenheid, waarbij de Grote Onbekende wederom zijn verbazende bekwaamheid en bijna bovenaardse vindingrijkheid aan de dag had toeliet.

Nóg voelde Sullivan zijn wangen gloeien van woede en nijd als hij dacht aan de manier waarop de geheimzinnige John Raffles had weten te ontkomen aan de val die zo handig was opgezet en waarin hij op het punt had gestaan te vallen.

Maar thans was Sullivan met het onwrikbare voornemen bezielde om zijn tegenstander onschadelijk te maken.

Zijn blauwe ogen schitterden dan ook van opwinding, toen hij het bureau van de heer Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, binnentrad.

De grote man zat voor zijn bureau en keek ternauwernood op, toen zijn rechterhand het vertrek binnentrad.

Maar de oude secretaris van de heer Baxter, Marholm geheten, een man met een schrandere, smal gelaat, die in een hoek ijverig aan het schrijven was, keek de binnentredende onderzoekend aan, met zijn kleine, schrandere muizenogen.

— Is er nieuws Sullivan? vroeg Baxter op tamelijk onverschillige toon, terwijl hij achterover in zijn stoel leunde.

— Dat geloof ik haast wel, chef.

— Ben je naar het ziekenhuis geweest?

— Ik keer er zo juist van terug.

— En had die zaak met die verongelukte motorrijder iets om het lijf?

— Dat is nog niet met zekerheid te zeggen, maar ik geloof het wel, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan, terwijl er een flauw lachje om zijn lippen verscheen.

Tegelijkertijd haalde hij de brief te voorschijn, vouwde deze open en schoof hem over het tafelblad naar zijn chef toe.

Baxter nam het papier op en wierp er een blik op, en keek daarna met zijn waterige blauwe ogen naar zijn assistent.

— Wat moet dat betekenen, Sullivan? vroeg hij onnozel.

— Die brief werd gevonden in de zak van de verongelukte man, die Brash heet. Zoals gij ziet is de missive met de letter R ondertekend, welke letter gij eveneens terugvindt in de rechterbovenhoek van de enveloppe.

— En wat zou dat? vroeg Baxter, terwijl hij zijn blik beurtelings van de brief naar het gelaat van de inspecteur liet dwalen.

— Wat dat zou? Wel, roept die R geen herinneringen in u wakker?

Baxter schoof onrustig op zijn stoel heen en weer.

— Gij wilt toch niet zeggen... zei hij eindelijk aarzelend.

— Ja, mijnheer Baxter, dat wil ik inderdaad zeggen, antwoordde Sullivan glimlachend.

— Maar het bewijs, riep Baxter uit.

— Een afdoend bewijs kan ik u niet, of nog niet geven, antwoordde de politie-ambtenaar.

— Maar het bewijs is misschien in deze brief te vinden, riep Baxter zegevierend uit, terwijl hij met de vleezige hand op de brief sloeg.

— Dat is ook mijn mening, mijnheer Baxter, zei Sullivan.

— Welnu, dan hebben wij niets anders te doen, dan deze brief te ontcijferen, hernam Baxter.

— Inderdaad, niets anders, klonk sarcastisch de stem van Marholm, de secretaris.

Baxter wierp de man een nijdige blik toe.

— Heb ik u om uw oordeel gevraagd, Marholm? vroeg hij woedend.

— Neen, mijnheer Baxter, ik wilde die vraag voorkomen, antwoordde de secretaris kwasi nederig.

Sullivan, reeds al te zeer gewend aan de spiegelgevechten tussen zijn chef en diens secretaris, had de brief weer ter hand genomen en bestudeerde het geheimschrift met de grootste aandacht.

Na enige tijd haalde hij ongeduldig de schouders op en trommelde nerveus met zijn vingers op het tafelblad.

— Kunt gij het niet vinden, Sullivan? vroeg Baxter met enig leedvermaak in zijn stem.

— Neen, mijnheer Baxter.

— Maar er moet toch een sleutel zijn.

— Dat is vrij duidelijk en indien wij die sleutel hadden, waren wij geholpen.

— Maar misschien weet die Brash

deze brief wel te ontcijferen, riep Baxter uit.

— Het is mogelijk, maar ik betwijfel het ten zeerste. En bovendien al wist hij het, dan nog zouden wij er voorlopig niets aan hebben, want de man was nog steeds bewusteloos, toen ik uit het ziekenhuis vertrok en hij mag volstrekt niet ondervraagd worden.

— Dan wachten wij een paar dagen.

— Wachten, herhaalde Sullivan op minachtende toon. Wachten, waar het Raffles betreft? Weet gij dan nog niet, dat zijn vernuft en zijn stoutmoedigheid aan het bovennatuurlijke grenzen? Als ik niet onmiddellijk gebruik kan maken van de inhoud van deze brief en zo snel mogelijk tegen hem optreed, dan is alles reeds verloren, voor ik begin, riep hij uit.

Dit scheen Baxter nu ook in te zien, althans hij keek somber voor zich uit en kauwde woedend op zijn sigaar.

— Staat er niet bij waar die brief vandaan komt?

— Neen, als wij dat wisten, zouden we al een eind gevorderd zijn, merkte Sullivan op.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij drukte op de knop van een elektrische schel en zei tot de binnentredende agent:

— Vraag aan mejuffrouw Ann Brunt, of zij onmiddellijk hier komt.

De agent verwijderde zich.

Even later trad een jonge vrouw van omstreeks zes en twintig jaar, met een schrandere en vastberaden gelaat, waarin twee heldere bruine ogen schitterden, het vertrek binnen.

Ann Brunt was in vele gevallen de trouwe helpster van Sullivan en werd, ofschoon zij nog niet lang in dienst van de politie was, als een der bekwaamste vrouwelijke detectives van Londen beschouwd.

— Gij hebt mij laten roepen mijnheer Sullivan? zo wendde zij zich met heldere, klankrijke stem tot de inspecteur.

— Ja Miss Brunt. Wat dunkt u hiervan?

Sullivan hield haar de brief voor.

— Wij hebben dit document gevonden, waarvan wij vermoeden, zonder echter daaromtrent enige zekerheid te hebben, dat het wel eens afgezonden kon zijn, door gij weet wel wie.

Ann Brunt nam de brief aan, bestudeerde de inhoud enige ogenblikken en reikte hem toen schouderophalend weer aan Sullivan over.

— Ik vrees dat wij zonder sleutel niets aan die brief hebben.

— En toch moeten wij trachten die brief ook zonder sleutel te ontcijferen, riep Sullivan ongeduldig uit. Zou dat niet kunnen?

— Het is te proberen, mijnheer Sullivan, maar ik ben bang, dat daar veel kostbare tijd mee verloren zal gaan.

Sullivan en Ann Brunt gingen beiden aan een kleine tafel, die in een hoek van het vertrek bij een der ramen stond, zitten.

Zij legden de brief tussen zich in en het volgend ogenblik begonnen zij de talloze sleutels toe te passen, die zich in het archief bevonden, kortom, beproefden alles wat een bekwaam detective in dergelijke gevallen invalt zonder het minste resultaat evenwel.

Bijna een half uur was verstreken, zonder dat de beide politiebeamten ook maar enige vordering hadden gemaakt.

Op dat ogenblik ging de telefoon op de schrijftafel van Baxter over.

De hoofdinspecteur, die weer aan zijn werk was gegaan, nam het toestel en luisterde.

Daarop klonk zijn trage, lijzige stem:

— Sullivan, daar is de directeur-geneesheer van het Hoxton ziekenhuis aan de telefoon. Hij wil je spreken.

Met een paar passen was de inspecteur bij het toestel.

— Met Sullivan dokter. Wat? Hebt gij mij iets mede te delen over Brash. Hij heeft geijld zegt gij? Een ogenblik...

Sullivan trok een blocnote naar zich toe, haalde een potlood uit zijn zak en maakte zich gereed tot schrijven.

Gedurende enkele minuten hoorde men in het vertrek van de hoofdinspecteur niets anders dan enige brokstukken van zinnen, waaruit niemand

wijs kon worden, behalve misschien Sullivan zelf.

Toen hij het toestel weer op de haak legde glinsterden zijn ogen van opwinding en blijdschap.

— Misschien dat de vogel ons nu toch niet zal ontgaan, zei hij.

— Is het John Raffles? vroeg Baxter met een trilling in zijn stem, die hij met moeite kon verbergen.

— Daaromtrent kan bijna geen twijfel meer bestaan, antwoordde Sullivan.

— En wat is er met die Brash?

— Hij is een kwartier geleden uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, maar slechts om aan het ijlen te slaan. Dadelijk werd de dokter gehaald en deze vernam duidelijk, dat de gewonde man de volgende woorden sprak:

— De Grote Onbekende — — Kings Lynn — — een belangrijke brief — — de steen — — de platte steen bij de derde boom van de kleine vijver — — in het Regentspark —. Snel, snel, snel — Houdt het geheim, Brash — — die — de dronken knecht van Atkins weet er meer van.

Baxter had natuurlijk met een schaaftachtig gelaat naar de voorlezing van deze onsamenhangende zinsneden geluisterd.

— Wat betekent dat allemaal? vroeg hij, toen Sullivan het blad papier liet zakken.

— Begrijpt gij het niet, mijnheer Baxter? vroeg Sullivan met nauwelijks verborgen ironie in zijn stem.

— Ik moet bekennen dat...

— Laat ik u dan enigszins op weg helpen, mijnheer Baxter. Kings Lynn is een kleine badplaats aan de westkust van Engeland, op ongeveer drie uur en een kwartier sporen van de hoofdstad. Ik heb er vroeger enige vacantes doorgebracht.

— En wat verder? vroeg Baxter.

— Verder is het mij duidelijk, dat die Brash hedenochtend per motorfiets uit Kings Lynn is vertrokken, om in opdracht van de Grote Onbekende die brief daarginds naar Londen te brengen.

— En voor wie was die brief be-

stemd? vroeg Baxter op zijn gewone toon.

— Dat weten wij niet, want Brash moest die brief onder een platte steen, dicht bij de derde boom van de kleine vijver in het Regentspark leggen.

— En wie komt die brief daar dan weghalen?

Sullivan had de grootste moeite om zijn ongeduld te onderdrukken.

Hij wilde echter geen insubordinatie plegen en zei daarom met gedwongen beleefdheid:

— Ik kan u daaromtrent niets zeggen, mijnheer Baxter, maar wij zullen het zeker te weten komen, want ik ben voornemens, met uw goedvinden, een half dozijn mijner mannen in hinderlaag te leggen bij die boom. En wanneer de correspondent van onze vriend Raffles aanstonds de brief komt halen, dan verzeker ik u, dat wij hem niet zullen laten ontsnappen.

Langzamerhand scheen Baxter enig licht te gaan zien.

— Maar je noemde zoëven nog een andere naam, Sullivan zo iets van Watkins.

— Pardon, mijnheer Baxter — Atkins.

— Kent gij iemand van die naam?

— Niet persoonlijk. Maar die naam is in Kings Lynn bij de kleinste straatjongen bekend.

Die meneer Atkins moet een zeer rijk man zijn, die een grote villa aan de strandboulevard bewoont.

— Ah zo. En die dronken bediende?

— Wel ik denk dat wij het er voor moeten houden, dat deze bediende niemand anders is geweest dan Raffles. Ik durf er wel een eed op doen, dat hij die rol gespeeld heeft, om op deze wijze de inrichting te leren kennen van het huis, waar hij zijn slag denkt te slaan. Die Brash, die hem blindelings schijnt te zijn toegedaan is naar Londen gezonden, teneinde een zijner assistenten, of misschien wel meer, te waarschuwen dat alles gereed is. Waarschijnlijk moet die helper nog heden vertrekken met inbrekerswerktuigen, vermommingen en wat er al zo nodig is om het plan te doen slagen. Begint

gij nu de zaak te begrijpen, mijnheer Baxter?

Baxter antwoordde niet dadelijk, maar uit de hoek van het vertrek klonk de krakende stem van Marholm:

— Ik ben er zeker van dat mijnheer Baxter dit alles reeds dadelijk heeft begrepen.

Een ogenblik leek het of de hoofdinspecteur op zijn schrijftafel een of ander zwaar voorwerp zocht, ten einde dit zijn onbeschaamde setretaris naar het hoofd te gooien.

Maar gelukkig leidde Ann Brunt zijn aandacht af.

Zij was opgestaan en trad op Sullivan toe.

Zij legde haar kleine maar sterke hand op zijn arm en vroeg, terwijl zij hem met haar bruine ogen vragend aankeek:

— Gij zult mij toch toestaan, bij deze onderneming aanwezig te zijn, mijnheer Sullivan?

Het gelaat van de inspecteur vertoonde een uitdrukking van onzekerheid.

— Ik weet het niet, zei hij aarzelend. Ik geloof dat het niet raadzaam is, dat gij meegaat, Miss Brunt. Gij moet natuurlijk weten, dat er aan een achtervolging van Raffles gevaar verbonden is.

— Wat kan mij dat schelen? hernam de jonge vrouw op heftige toon. Reeds twee malen heeft hij weten te ontkomen, waar ik bij was. Twee malen heeft hij mij kunnen uitlachen. Maar men zal niet kunnen zeggen, dat het hem ten derde male gelukt is. Toe mijnheer Sullivan, laat mij helpen.

— Welnu dan, goed, Miss Brunt, riep Sullivan uit. Ik neem uw hulp aan. Gij zijt misschien meer waard dan drie politieagenten. Bovendien zal een vrouw minder opvallen en het is nodig dat wij zo weinig mogelijk in de ga-

ten lopen, want anders zou onze komst in een klein nest als Kings Lynn onmiddellijk bekend zijn.

Voorlopig doen wij dunkt mij, het beste, aldus ging Sullivan voort, hem in volmaakte onwetendheid te laten aangaande hetgeen hier gebeurd is. Ik zal dan ook aan de directeur van het ziekenhuis verzoeken, het ongeval niet aan de pers mede te delen. Raffles zou er van kunnen lezen en op zijn hoede zijn. En een Raffles die op zijn hoede is, is voor ons reeds zo goed als verloren.

— En zijn correspondent? vroeg Ann Brunt.

— Die moeten wij in ieder geval in handen zien te krijgen. Daar is mij zeer veel aan gelegen. Wie weet is hij wel aan het praten te krijgen als wij hem dreigen met een zware straf, of hem een grote beloning toezeggen.

— Maar dan moeten wij haast maken, hernam de jonge vrouw, want vermoedelijk zal die correspondent die brief hebben verwacht en misschien reeds op de uitkijk staan naar de koerier, die hem moet komen brengen.

— Inderdaad, wij hebben geen tijd te verliezen.

Sullivan drukte opnieuw op de knop van de electricische bel, en zei tegen de binnentredende agent van politie:

— Hoeveel detectives zijn er op het ogenblik met bureaudienst hier?

— Vier, mijnheer.

— Dat is onvoldoende. Roep ze alle vier hier en ga dan Buxton en Brown halen. Alle zes in burger; begrepen?

— Moeten zij zich wapenen, mijnheer?

— In dit geval wel, en zij moeten handboeien meenemen. Ik reken erop, dat zij over een half uur hier allen aanwezig zijn.

HOOFDSTUK IV

ONRUST IN HET REGENTSPARK

Toen Brash uit zijn bewusteloosheid was ontwaakt, had zijn leven enige tijd aan een zijden draad gehangen. Hij wist natuurlijk niet zeker dat hij in een koortsaanval geïjld had maar had er een vaag vermoeden van en voelde zich verre van gerust. Nu en dan zakte hij weer in een lichte verdoving weg, maar telkens wanneer hij daaruit ontwaakte, voelde hij zijn geest helderder worden. Ten slotte kon hij weer geregeld nadenken en met schrik herinnerde hij zich de laatste ogenblikken voor de aanrijding met de zware vrachtauto. Wat daarna met hem gebeurd was, kon hij zich niet herinneren, maar wel begon hij zich reken-schap te geven van de gevolgen, die dit ongeluk kon hebben. De gevolgen voor hem, voor zijn gezin en... voor zijn onbekende weldoener.

Terwijl hij dit overdacht schoot het hem als een bliksemstraal door zijn brein, waar de brief, die men hem ter bezorging gegeven had, kon gebleven zijn.

Op een tafeltje lagen de voorwerpen, die men in zijn zakken had gevonden, uitgespreid, sleutels, zakdoek, portemonnaie, sigarettenaansteker, zakagenda, vulpen... en... de brief was er niet bij. Onmiddellijk begreep hij welk een groot gevaar zijn weldoener bedreigde, als men die brief met de grote R op het couvert had geopend en gelezen.

Fijne kille zweetdruppeltjes begonnen op zijn slapen te parelen. In zijn angst stuurde hij een gebed ten hemel op. Maar hij begreep, dat hij de zaak van zijn weldoener nog meer zou schaden, als hij ook maar het minste liet blijken van hetgeen er in hem omging. Alle mogelijkheden, waardoor hij zijn lastgever nog zou kunnen redden, gingen aan zijn geest voorbij. Wat deze deed en wat hij was. Brash wist het niet, hij wist alleen dat de justitie deze man als een wild dier najoeg, of als

een misdadiger, op wiens hoofd een prijs was gesteld.

Op het nachtkastje naast zijn bed bevond zich de drukknop van een elektrische bel en met een bevende vinger drukte hij het knopje omlaag.

Geen tien tellen daarna trad een jonge verpleegster binnen die zeer verwonderd scheen te zijn, haar patiënt wakker te vinden. Zij boog zich over de gewonde heen en haar ervaring als verpleegster deed haar inzien, dat deze man voor wiens leven men gevreesd had, de crisis had doorstaan, en zeker, na verloop van tijd, zou genezen.

— Zuster, zei de patiënt met zwakke stem, ik wil mijn vrouw zien.

— Ja, zei de verpleegster, nu ik zie dat er verbetering in uw toestand is ingetreden, had ik deze vraag wel verwacht. Wij zouden haar reeds direct hebben ingelicht, maar wij hadden geen adres.

— Het adres is Crownstreet 10, een straat, die op het Thames Embankment uitkomt.

De zuster noteerde het adres op een bloecnote, knikte haar patiënt geruststellend toe en zei, dat ze er direct werk van zou maken. Enkele minuten later kwam de zuster weer binnen en Brash vroeg haar:

— Zeg mij eens zuster... heb ik voortdurend geslapen? Het is mij als of alles reeds zo lang geleden is...

— Ge hebt nogal hoge koorts gehad en ik geloof, dat ik u heb horen ijlen, maar daar behoeft gij u niet ongerust over te maken, want dat komt heel vaak voor. Maar nu zou ik u aanraden niet meer te praten en te trachten wat te slapen. Straks als uw vrouw hier is, moet gij niet al te vermoeid zijn.

En aldus gebeurde het, dat de patiënt, toen hij zijn ogen opsloeg, nadat hij ruim een uur in een verkwikkende sluimering gelegen had, zijn vrouw

naast zijn bed zag zitten.

Het weerzien van de echtelieden was ontroerend. De jonge vrouw sloeg voorzichtig haar armen om de hals van de patiënt en kuste hem innig. Woorden had zij niet en zij kon hem alleen maar aanzien en met haar ogen liefkozen. Zwijgend volhardden zij een poos in die houding.

Brash was de eerste, die zich aan dit heerlijke moment van weerzien kon onttrekken, bracht zijn mond aan het oor van zijn echtgenote en fluisterde:

— Luister Jane. Er is gevaar niet voor mij of voor jou, maar voor onze onbekende weldoener. Ik had een brief bij me die ik in het Regentspark bij de derde boom naast de kleine vijver in de laan, die naar het paviljoen voert, onder een platte steen moest leggen. Daar zou ik iemand treffen, die op die brief stond te wachten. Daar is door die aanrijding niets van gekomen. Dat is erg, maar nog erger is, dat die brief verdwenen is. Alles wat in mijn zakken was, ligt daar en die brief is er niet bij. Ik durf er niet naar te vragen, om geen achterdocht te wekken. Ga daar onmiddellijk naar het Regentspark en kijk goed uit. Zie je daar iemand staan of heen en weerlopen, ga dan naar hem toe en vraag hem:

— Kent gij R? Als hij de juiste man is, zal hij je wel dadelijk geruststellen. Vertel hem dan wat er met me gebeurd is en zeg hem, dat hij zich direct in veiligheid moet stellen en zijn meester waarschuwen...

Brash wilde nog wat meer zeggen, maar de chirurg was binnengetreden en gezien hebbende dat zijn patient zo veel en zo snel sprak, was hij naar het ledikant gegaan en had hij zijn hand met zachte drang op de schouder van de bezoeker gelegd.

— Nu niet meer praten, zei hij niet onvriendelijk, maar dringend. Uw man is nog lang niet hersteld. Het genezingsproces van een schedelbreuk, hoe gering ook eist tijd en zorg. Ik weet zeker, dat gij niets zoudt willen doen, dat het herstel van uw man zou kunnen tegenhouden of belemmeren. Volstreekte rust is absoluut noodzakelijk.

Jane Brash knikte begrijpend met het hoofd. Zij drukte voorzichtig een lange kus op de lippen van haar man, knikte hem met een blik van verstandhouding toe en ging aan de arm van de jonge verpleegster, het vertrek uit, waarheen men Brash getransporteerd had om hem zo veel mogelijk rust te gunnen.

* * *

Toen Jane Brash het ziekenhuis verliet, kwam er juist een bus aan, die haar in twintig minuten tijds naar het Regentspark bracht.

Zij ging een der zijhekken binnen, volgde een pad tot zij de Broad Walk bereikte, een brede verkeersweg, die dwars door het park loopt, volgde deze tot zij de Koninklijke Botanische tuin bereikt had en sloeg toen de weg in, die in een zuivere cirkelvorm om deze tuin heenloopt.

Zij bevond zich nu in de onmiddellijke nabijheid van de kleine vijver.

Een snelle blik in het rond was voor haar voldoende om haar te doen inzien dat zij geen seconde meer te verliezen had.

De omgeving van de vijver was geheel verlaten op enige spelende kinderen na, en behalve een vijftal mannen, als nette burgers gekleed met dophoeden op, maar die voor het scherpziend oog van de vrouw hun ware aard niet konden verbergen.

Het waren detectives en agenten van Scotland Yard. Daarvan was zij zeker.

De vrouw van Brash drukte de hand op haar bonzend hart.

Zou zij te laat zijn gekomen?

Zou zij de vriend van haar weldoener nog bijtijds kunnen waarschuwen?

Vrij spoedig had zij de laan bereikt, die van de kleine vijver naar het paviljoen voert.

En aanstonds ontwaarde zij de zware eik, waar, vlakbij een grote platte steen lag, die half in de aarde was verzonden en daar misschien reeds een mensenleeftijd lag.

Op enige afstand van deze steen wandelde een heer met een zeer aardig uiterlijk, sneeuwwit haar en een gouden bril op de neus, langzaam heen en weer, verdiept in de lezing van een

brochure of zo iets.

Jane Brash stond in beraad, of zij de vreemdeling zou aanspreken of niet.

Het was immers best mogelijk, ja zelfs waarschijnlijk, dat de afgezant van de Grote Onbekende zich zou vermommen.

Zij bleef staan, kwasi om de eendjes te voeren, maar inderdaad wendde zij geen oog van de oude heer af.

Eindelijk besloot zij de knoop door te hakken.

De agenten van politie in burger konden de eenzame wandelaar op deze plek moeilijk zien en wellicht wilden zij wachten tot hij de brief onder de steen zou trachten weg te halen.

Jane Brash stak de laan over wierp nog een blik achter zich en, trad onbeschroomd op de vreemdeling toe.

Deze liet het boekje zakken dat hij in de hand hield en keek haar verwonderd over zijn grote brillenglazen heen aan.

Op haar beurt keek Jane de vrager onderzoekend in de ogen en vroeg toen op gedempte toon:

— Kent gij R?

De grijsaard, die juist door wilde lopen, bleef staan.

Hij keek de jonge vrouw met zijn doordringende blauwe ogen scherp aan.

Hij scheen zich even te bedenken voor hij antwoordde:

— Ik geloof wel dat ik zo iemand ken; hebt gij mij een hoodschap van hem te brengen?

De jonge vrouw aarzelde met haar antwoord.

Een onbestemd gevoel van ongerustheid had zich van haar meester gemaakt.

Zij zag hoe de grijsaard langzaam het boekje in de zak van zijn overjas liet glijden en hoe zijn hand in die zak blijkbaar naar een of ander voorwerp zocht.

Jane deed een stap achteruit en keek de vreemdeling onderzoekend aan.

— Kunt gij mij R. beschrijven? vroeg zij.

De grijsaard wierp snel een blik op de bijna geheel verlaten weg voor hij langzaam antwoordde:

— Ik geloof wel, dat ik dat kan, maar waarom vraagt gij mij dat alles?

— Omdat ik u namens hem moet waarschuwen, dat gij...

Ineens zwoeg zij.

Haar blik was strak gericht op een punt van de weg, dat zich achter de grijsaard bevond.

Geheel onwillekeurig draaide ook deze zich om, ten einde te zien wat het wel kon zijn dat zozeer de aandacht gaande hield van de jonge vrouw.

Aan het einde van de laan naderde met snelle passen een jonge man van omstreeks vijf-en-twintig jaar, niet groot, maar slank en krachtig gebouwd.

Een ogenblik keken beiden in gespannen aandacht naar de jongeman, die daar de laan afkwam.

Jane Brash had als het ware een ingeving, dat zij zich vergist had.

Nu zij de gedaante van de jonge man tegen de lucht zag afsteken kwam haar plotseling de metgezel van haar weldoener, die zij vroeger wel eens in diens gezelschap gezien had voor de geest.

Het angstzweet brak haar uit.

Zij begreep nu, alsof hij het haar zelf had gezegd dat die jonge krachtige man daarginds, de vriend en helper was van de Grote Onbekende, die waarschijnlijk wilde gaan kijken of zich onder de steen een bericht van zijn vriend bevond.

Jane Brash begreep, dat hij regelrecht in een hinderlaag zou lopen als hij nog vijftig meter verder ging.

Zonder te letten op haar eigen gevaar, haalde zij een zakdoek uit haar zak en begon daarmee zo hard zij kon te wuiven.

Maar de man die nu snel naderde scheen dat sein niet te begrijpen, en kwam nog steeds naderbij.

De grijsaard maakte een bruuske beweging en Jane slaakte een doordringende gil.

De naderende keek op en het volgende ogenblik stond hij als aan de grond genageld.

Een tweede gil klonk, omdat de grijsaard de pols had gegrepen van de jonge vrouw, die zich los rukte en zo

hard zij kon schreeuwde.

— Redt u. Uw vriend is in gevaar.

De jongeman, die zich nu op nauwelijks tien meter afstand bevond begreep direct de volle betekenis van deze woorden.

Zonder zich ook maar één ogenblik te bedenken, maakte hij rechtsonkeert en rende de laan uit.

De oude heer die niemand anders was dan Sullivan stiet een vloek uit, trots zijn politiefluit en liet drie snerpande fluitsignalen horen.

Op dit geluid kwamen twee agenten toesnellen.

— Wat is er aan de hand? riep een hunner hijgend van het lopen uit.

— Wat er aan de hand is? Vraagt gij dat nog? Daar gaat onze man.

— Maar dan moeten wij hem achterna zetten, mijnheer Sullivan riep de agent woedend uit.

— Achterna zetten, herhaalde Sullivan honend. Ga je gang. Nota bene. Achterna zetten. En je bent nu al buiten adem.

Kijk hem eens lopen.

— Maar een auto dan, mijnheer.

— Klets niet. Hier in het park is geen auto te krijgen. Misschien rijdt er op de grote verkeersweg toevallig een lege voorbij, maar eer we daar zijn, is het al te laat.

— Het zou nu ook al te laat zijn mijnheer Sullivan, riep de andere agent op droge toon.

— Waarom? schreeuwde Sullivan terug.

— Omdat die vent daar zelf reeds in een auto stapt; misschien de enige taxi die zich in het park bevond.

Sullivan bleek van de emotie dacht even na en vervolgde:

— Het is nutteloos hier nog langer te blijven. Wij hebben reeds onder de steen gekeken; er bevond zich niets onder. Dat is trouwens niet te verwonderen want wij hebben de brief onderschept. Twee van jullie brengen deze vrouw in verzekerde bewaring en jij Buxton, ga onmiddellijk naar het naastbijzijnde politie-bureau en seint vandaar naar het postkantoor te Kings Lynn dat er volstrekt geen telegrammen mogen worden afgegeven, tenzij de geadresseerden zich op de post kunnen legitimeren. Iedere verdachte moet onmiddellijk in arrest worden genomen. Begrepen?

— Begrepen.

— Vooruit dan. En maak voort, want iedere seconde is kostbaar.

De twee agenten verwijderden zich met de jonge vrouw nadat zij zich kalm had laten boeien.

Zij was zeer bleek, maar liep met opgericht hoofd tussen de beide agenten in.

Toen Sullivan alleen was, hief hij het hoofd op en bedacht, dat hij niet beter kon doen dan onmiddellijk naar Kings Lynn te gaan en daar het onderzoek voortzetten.

HOOEDSTUK M

EEN AUTORIT MET HINDERNISSEN

Intussen was Charles Brand, want men zal begrepen hebben, dat hij de jongeman was, die op het uiterste ogenblik aan het sein van Jane Brash gevolg had gegeven, met een snelheid, welke Sullivan met die van een haas had vergeleken, de laan ten eindeierend.

Zodra hij op de Broad Walk uit-

kwam, keek hij hijgend van het snelle lopen om zich heen en zag juist een taxi aanrijden, die stopte toen hij wenkte.

— Cromwellstreet riep hij de chauffeur toe.

Deze maakte contact, gaf gas en reed snel weg.

Toen zij het grote hek van de Broad

Walk naderden, zag Brand die voortdurend uit het portierraam had gekeken, hoe de parkwachter uit zijn huisje snel naar het hek liep.

Aanstands begreep de jongeman het gevaar dat hem bedreigde.

Sullivan had waarschijnlijk van het Paviljoen uit de parkwachter opgebeld, en hem opgedragen het hek te sluiten.

Maar dit bevel kwam juist enige ogenblikken te laat.

Met inspanning van al zijn krachten had de parkwachter reeds een van de reusachtige hekken dichtgeduwd maar de chauffeur die een fooi rook, deed alsof hij niets begreep van deze manoeuvre en reed vliegensvlug door de nog openstaande vleugel.

Een luide vloek vergezelde de uittocht van de taxi.

Toen de auto het verkeersplein van de Marylebone Road had gerond, zag Brand een telefooncel en tikte tegen de ruit.

Brand sprong uit de auto, trad de telefooncel binnen vanwaar hij Henderson opbelde, om onmiddellijk de Fiat renwagen in gereedheid te brengen, daar er groot gevaar dreigde.

Daarop snelde hij weer naar de auto en stapte in.

De agent reed nu zonder onderbreking langs Portland-Place en Regentstreet en stopte op de hoek van de Cromwellstreet.

Brand stapte uit en gaf de chauffeur de verwachte fooi.

Hij wachtte tot de auto uit het gezicht was en begaf zich toen zo snel hij kon te voet naar de kleine tuindeur van de villa van Lord William Aberdeen.

Nauwelijks had hij de deur geopend of Henderson, reeds geheel gekleed, trad hem met een ongerust gezicht tegemoet.

— Wat is er aan de hand, mijnheer Charles? vroeg hij, terwijl hij zijn hand op de schouder van de jongeman legde.

— Mylord verkeert in groot gevaar, antwoordde Brand ernstig. Het zal alleen van onze moed en onze behendigheid afhangen, of wij zijn vrijheid

en misschien zijn leven kunnen redden.

Henderson slaakte een kreet van woede en schrik.

— Waar is mylord nu? riep hij uit.

— In Kings Lynn, James. Een kleine badplaats op ongeveer drie en een half uur sporens hier vandaan.

— En is de politie hem op het spoor?

— Dat vrees ik. Ik had heden een bericht van mylord moeten ontvangen, dat mij bij hem riep. Toen ik naar de afgesproken plaats ging, werd ik juist bijtijds gewaarschuwd door een vrouw, die ik ken, namelijk de echtgenote van de man, die mylord in nood en dood is toegedaan. Juist bijtijds wist ik mij te redden.

— Maar wat is er dan eigenlijk gebeurd mijnheer Brand?

— Dat lijkt mij niet moeilijk, te raden James. Ik vrees dat door een of ander toeval, of door een ongeluk de koerier van mylord niet in staat is geweest de brief naar de plek te brengen, waar ik deze moest vinden.

— En zou de politie die brief gevonden hebben, mijnheer Brand, vroeg Henderson in de grootste ongerustheid.

— Dat vrees ik, James. Gelukkig was de brief in geheimschrift gesteld, waarvan alleen mylord en ik de sleutel hebben.

— Maar hoe is het dan mogelijk, mijnheer dat men u een hinderlaag heeft kunnen leggen? Daarvoor moet men toch de inhoud van het schrijven gekend hebben?

Brand haalde de schouders op.

— Beste James, dat is meer dan ik je kan zeggen. Maar dat men iets vermoedt is zeker.

— Kan de koerier ook geklapt hebben?

— Dat is uitgesloten, antwoordde Brand glimlachend. Hij zal evenmin iets los gelaten hebben als jij het zult doen. Maar wij mogen onze tijd niet verbabbelen. Het is in ieder geval zeker dat mylord in groot gevaar verkeert, anders zou het onbegrijpelijk zijn dat men mij in handen had willen krijgen. Wat een geluk, dat ik mij enigszins vermoed had, zoals ik altijd doe,

als ik naar de plek ga, waar ik de berichten van Lord Aberdeen in ontvangst moet nemen. Hoe dan ook, wij moeten zijn Lordschap aanstonds verwittigen, dat er gevaar dreigt.

— Maar kunt gij hem geen telegram sturen, mijnheer Brand? riep Henderson uit, wiens onrust iedere seconde toenam.

— Een telegram, beste James? Waar denk je aan? Als men hem op het spoor is, dan spreekt het immers van zelf, dat men begint met alle telegrammen te onderscheppen en ik kan natuurlijk ook niet in code seinen, want dan zou de zaak dadelijk geheel verloren zijn.

— Dus de Londense politie weet waar mylord op het ogenblik is?

— Ik ben er zo goed als zeker van, James. Er moet iets gebeurd zijn, waardoor het geheim van deze onderneming is uitgelekt. Nogmaals: als men niet alles wist, zou men er niet aan gedacht hebben om mij een hinderlaag te leggen. En bovendien was de aanwezigheid van de vrouw van onze koerier op die plek voor mij voldoende om mij het bewijs te leveren, dat er iets aan de hand is met de brief die haar man moest overbrengen.

Henderson had met gebalde vuisten en dicht opeengeklemd lippen naar deze woorden geluisterd.

Toen riep hij terwijl zijn ogen van woede fonkelden:

— Wij zullen het hen betaald zetten, mijnheer Brand. Naar Kings Lynn.

— Naar Kings Lynn, James. En God geve, dat wij niet te laat komen. Welke wagen heb je gereed gemaakt?

— De Fiat met de vliegtuigmotor, mijnheer Brand. Ik heb het nummerbord voor alle securiteit maar door een ander vervangen.

— Uitstekend. Het mocht eens noodzakelijk zijn de wagen onderweg in de steek te laten. Op weg nu, want de politie is ons zeker reeds vooruit.

Henderson verdween in de grote garage, en het volgende ogenblik werden de vleugeldeuren opengegooid.

Brand wierp een onderzoekende blik in de stille straat, die langs de parkmuur liep, die zoals gewoonlijk geheel

verlaten was.

Snel wenkte hij Henderson, die nu de auto naar buiten reed.

— Ben je gewapend, James? vroeg de jongeman.

— Ik heb twee revolvers in mijn schouderholsters, mijnheer Brand.

— Best. Rijdt dan naar de hoek van de eerstvolgende dwarsstraat en wacht mij daar, ik ga nog eerst even een klein valies pakken en mij zelf ook van wapens voorzien. Tevens zal ik een paar maskers, handhoeden, een sterke touw ladder en andere dingen meebrengen, die wij zeer waarschijnlijk wel nodig zullen hebben. Tevens zal ik voor wat eetwaren zorgen, want het is zeer de vraag of wij ons onderweg kunnen ophouden.

Brand ging het park in, naar de achterzijde van het grote huis en hoorde reeds niet meer wat Henderson hem achterna riep:

— Ik zal toch niets kunnen eten, mijnheer Brand, voor ik zeker weet, dat mylord buiten gevaar is.

Brand bleef een kwartier weg en keerde toen terug met een vrij groot valies, dat tamelijk zwaar scheen te zijn.

Hij stak eerst het hoofd buiten de kleine poortdeur, om te zien of er zich niemand in de straat bevond en begaf zich toen zo snel hij kon naar de eerstvolgende straat.

Daar stond de machtige renwagen reeds geparkeerd.

Brand tilde het valies in de bagageruimte en vroeg op zachte toon aan Henderson, die reeds achter het stuurwiel zat:

— Ken je de weg naar Kings Lynn?

— Althans het eerste gedeelte, mijnheer Brand. Ik ben er verleden jaar herhaaldelijk met u beiden geweest, weet u wel?

— Vooruit dan maar, en moge het lot ons gunstig zijn.

Het was juist half vijf toen de auto wegreed.

Brand had naast Henderson plaats genomen en beiden hadden hun autobril voor de ogen geschoven, zodat zij zo goed als onkenbaar waren.

Henderson moest op de verkeerslich-

ten letten, maar zo snel hij kon reed hij de wereldstad door.

Toen zij door de noordelijke wijk van Highbury reden, boog Brand zich naar het oor van Henderson en fluisterde hem in:

— En bedenk nu James, dat de politieauto ons waarschijnlijk vooruit is op deze weg, dat die wagen honderd en meer kilometer per uur kan maken, en dat de onze dus sneller moet lopen.

— Hij zal sneller lopen, mijnheer Brand, bromde Henderson met een blik in zijn ogen, die niet veel goeds voorspelde voor zijn tegenstanders.

Inderdaad, nauwelijks hadden zij Highbury achter de rug of Henderson trapte het gaspedaal in en aanstonds schoot de kleine maar machtige auto met razende vaart over de weg, die zich als een breed grijs lint voor de beide reizigers uitstreckte.

Bijna een uur verliep, zonder dat de beide mannen een enkel woord met elkander wisselden.

De ogen van Henderson schitterden achter zijn brillenglazen, en hij hield ze geen ogenblik af van de weg die zich voor hem uitstreckte.

Ieder ogenblik hoopte hij de grote, groengelakte politie-auto te ontwaren, en bij iedere bocht in de weg keek hij reikhalzend er naar uit, maar steeds werden zijn verwachtingen bedrogen.

Om half zes raadpleegde Brand zijn polshorloge.

Hij klemde zijn tanden op elkaar en riep:

— Hoe is het mogelijk, dat wij die auto nog niet gezien hebben?

— Kan het ook zijn, dat wij haar vooruit zijn? vroeg Henderson.

Brand dacht even na en zei toen:

— Ik vrees van niet, James. Je moet niet vergeten, dat Sullivan dichterbij Scotland Yard was, dan ik bij de Cromwellstreet, dat er in Scotland Yard dag en nacht steeds een auto gereed staat om onmiddellijk uit te rijden en dat er tussen het ogenblik dat Sullivan om een auto belde en dat waarop hij in de wagen stapte, zeker geen twintig minuten verlopen zullen zijn, terwijl ik nog

eerst naar huis moest en mijn bagage moest pakken. Neen ik ben er van overtuigd, dat die politieauto ons voor is.

Het volgende ogenblik reeds zou hem in het gelijk stellen.

Zij naderden toen de stad Cambridge ongeveer halverwege Londen en Kings Lynn.

Een vrij grote vrachtauto, zwaar met bouwmetaal beladen, versperde enigszins de weg, zodat de renwagen zijn vaart aanzienlijk moest vertragen.

Bij het passeren van de wagen kwam het Brand voor alsof de Fiat plotseling hevig schokte.

Hij wierp een blik achter zich en uitte een kreet van woede.

Van de vrachtauto had zich een agent van politie met weergalozе behendigheid in de voorbijrijdende auto laten vallen.

Brand had er nu geweldige spijt van dat hij het opschuifbare dak open gelaten had.

Intussen was ook Henderson op het gevaar opmerkzaam gemaakt door de kreet van zijn medepassagier.

De agent van politie had een revolver uit zijn tas gerukt en richtte het wapen op Brand.

Wat er nu gebeurde ging in minder tijd dan nodig is om het te beschrijven.

Brand dook met buitengewone snelheid onder het wapen door, hief zijn vuist op en sloeg de agent de revolver uit de hand. Het volgende ogenblik had hij hem in het middel gegrepen.

En ofschoon de man des gezags van eerbiedwaardige omvang was en zeker een goed atleet, zo was hij toch niet opgewassen tegen de spierkracht en vooral de lenigheid van zijn tegenstander.

Brand wierp hem op de bodem van de auto neer, bonsde zijn hoofd enige malen tamelijk onzacht tegen het paneel, sjoerde hem toen naar het portier, dat openvloog, en het volgende ogenblik lag de agent van politie op de straatweg.

Brand keek even hijgend om, om te zien hoe het afgelopen was.

De man krabbelde op, maar viel onmiddellijk weer neer.

En nu sprongen van de vrachtauto nog twee agenten, die op hun gewonde makker toesnelden.

Toen hij weer op adem was, riep Brand.

— De truc met die vrachtauto was niet kwaad bedacht. Ze zouden er echter verstandiger aan hebben gedaan, als zij de wagen dwars over de weg hadden gezet, dan hadden wij zeker moeten stoppen.

— Dat is nog niet zo zeker, mijnheer Brand, merkte de chauffeur die onverstoornbaar was doorgereden, op droge toon op.

— Nu hoe het zij, hernam Brand met een flauwe glimlach, wij weten nu in ieder geval zeker dat, zo de politieauto ons niet vooruit is, in ieder geval de politie-autoriteiten gewaarschuwd zijn.

Op dat ogenblik naderden in de verte op 't rijwielpad een paar boerenjongens.

Brand wierp een blik achter zich en zei tot James:

— Stop even bij die twee jongens James, ik wil hun wat vragen.

Vlak voor de twee jongens hield de renwagen stil.

Brand boog zich voorover en riep:

— Is hier kortgeleden een auto gepasseerd jongens?

— We zijn er drie tegen gekomen, mijnheer, luidde het antwoord.

— Was daar een grote groene wagen onder, wel twee maal zo groot als deze?

— Ja, mijnheer. Net een groene tor.

— En hoeveel mensen zaten daar in?

— Minstens acht, mijnheer.

— Daar hebben jullie een shilling van me, riep Brand terwijl hij hun de muntstukken toewierp. Hoe lang is het geleden dat die auto voorbijging.

— Geen tien minuten, mijnheer.

— Thanks! Cherio!

Henderson had geen aansporing nodig om de renwagen weer op gang te brengen.

Dicht voor Cambridge liet Brand Henderson weer stoppen.

— Ik zal het stuurwiel nu overnemen.

James, zei hij. Ik weet een weg die om de stad heen loopt. Weliswaar is de af te leggen afstand iets groter maar wij ontlopen dan ook de verkeerslichten in deze drukke stad.

— Zoals ge wilt, mijnheer Brand.

De beide mannen wisselden van plaats en aanstonds werd de rit voortgezet.

De vrienden lieten Cambridge nu links liggen en reden recht op New Market aan, dat aan de spoorweg van Cambridge naar Harwich gelegen is.

Op dertig mijlen voor Downham bereikten zij de grote weg weer.

Op dat zelfde ogenblik slaakte Henderson een kreet.

— Daar is de auto, mijnheer Brand riep hij uit.

Inderdaad, op bijna twee kilometer voor hen reed op de kaarsrechte weg een grote, groengelakte auto.

Zelfs op deze afstand was het te zien, dat de wagen bijna een dozijn personen vervoerde.

— Er op af mijnheer Brand, schreeuwde Henderson opgewonden.

— Kalm aan James, zei Brand, terwijl hij bedaard zijn hand op de arm van de chauffeur legde. Met geweld is hier niets te bereiken. Je zult zelf inzien dat het niet aangaat met z'n tweeën de partij tegen tien goed gewapende agenten op te nemen.

— Maar wat waart ge dan eigenlijk van plan, mijnheer Brand? riep Henderson uit.

— Niets anders dan hen voorbij te rijden.

— En hoe wilt u dat dan doen mijnheer? riep de chauffeur verontwaardigd uit.

— Wij moeten hier met list te werk gaan, antwoordde Brand, dat is onze enige uitkomst.

— Maar hoe kunnen wij hem dan op deze weg voorkomen mijnheer Brand? riep Henderson uit.

— Wees maar gerust, James riep Brand vol vertrouwen. Een paar kilometers verder zullen wij dat groene gevaarte zover hebben ingehaald, dat ik een kogel door een van de achterbanden kan jagen. Wij bevinden ons dan

op nauwelijks vijf en twintig kilometer van Kings Lynn. Daar bevindt zich een dwarsweg, die weer naar een grote weg leidt, welke ongeveer evenwijdig loopt met de grote straatweg en eveneens naar de badplaats voert.

— Dat is een goede inval, mijnheer Brand, riep Henderson verheugd uit. En toch moet ik zeggen, dat ik er niet helemaal gerust op ben. Wat wij kunnen, kunnen zij ook. En misschien is een onzer banden plat, voor we het weten.

Intussen reed de auto met constante snelheid over de weg.

Binnen enkele minuten waren zij zo dicht bij gekomen, dat de afstand tussen de beide auto's ternauwernood twee honderd meter bedroeg.

Brand haalde een Mauser pistool te voorschijn, bevestigde het snel op de houten kolf, vulde het magazijn, bracht het wapen aan zijn schouder, mikte met de grootste zorgvuldigheid en wilde vuren, toen Henderson een kreet slaakte en zo sterk remde, dat de wagen plotseling begon te slippen en te slingeren, zodat Brand het wapen moest laten vallen en zich met beide handen aan zijn zitplaats moest vastklemmen, om niet tegen het portier of misschien wel er uit geslingerd te worden.

Het volgende ogenblik kreeg de wagen een hevige schok en sloeg over de kop.

De beide vrienden werden er uit geslingerd.

Wat was dat in 's hemelsnaam James? vroeg Brand, terwijl hij zijn voorhoofd afwiste, dat tamelijk onzacht met de lederen binnenbekleding van de auto in aanraking was gekomen.

Dat was een staaldraad, die dwars over de weg was gespannen, mijnheer Brand antwoordde de chauffeur op droge toon.

— Maar hoe heb je die in 's hemelsnaam bijtijds kunnen zien? riep Brand uit.

— Ik weet niet wat gij bijtijds noemt mijnheer Brand, hernam de chauffeur spottend.

— Alles goed en wel James. Als je niet zo spoedig geremd had, zouden

we nu in vellen langs de weg liggen. En nu vraag ik je nogmaals, hoe je toch die draad hebt ontdekt.

— Dat heb ik aan de zon te danken, mijnheer Brand, en aan het feit, dat de draad nog splinternieuw was. Ik zag op vijftig of zestig meters afstand iets schitteren en toen kreeg ik een soort ingeving, die mij zei: «James broer, pas op je tellen». Gij zult moeten toestemmen, mijnheer Brand, dat ik inderdaad op mijn tellen gepast heb, maar ik vrees dat er van de wagen niet veel meer heel zal zijn.

— Wij zullen het aanstonds onderzoeken riep Brand, die opnieuw door grote ongerustheid werd aangegrepen.

De beide mannen snelden op de auto toe, begonnen deze onmiddellijk te onderzoeken, terwijl op dat zelfde ogenblik de groene auto in een dichte stofwolk aan het eind van de weg verdween.

De renwagen was nogal gehavend, maar gelukkig waren er geen edele delen geraakt.

Twee keer over de kop geslagen, maar toch weer op de wielen terecht gekomen.

Een der veren was geknapt, hier en daar was een spaak van de draadwielen verbogen en het lakwerk had danig geleden, maar in ieder geval was de wagen nog wel bruikbaar, ofschoon er niet aan te denken viel op topsnelheid te blijven rijden.

Brand stampvoette van drift en Henderson stiet alle vloeken uit, die hij in zijn langdurige zeemannsloopbaan had verzameld, en dat waren er niet weinig.

— Maar hoe hebben die kerels die draad dan kunnen spannen? riep Brand.

— Dat moeten zij gedaan hebben, even voorbij de bocht in de weg, mijnheer Brand, bromde Henderson. Maar kom, wat geeft dat of wij daar over filosoferen? Wij moeten naar Kings Lynn. Wij moeten mylord redden.

— Je hebt gelijk James, riep Brand uit, aangestoken door de ontembare vasthoudendheid van de brave chauffeur. Wij zullen de zijweg volgen, want ik ben ervan overtuigd, dat nu de gro-

te weg wel zorgvuldig in de gaten gehouden zal worden. Wij hebben nu echter vóór, dat de politiemannen denken dat wij hier gewond of dood in een wrak langs de weg liggen. Zij duchten nu van ons geen gevaar meer.

— Ik hoop hun aanstonds te bewijzen, dat zij daar verkeerd aan denken, mijnheer Brand, riep Henderson uit.

Zo snel zij konden, repareerden de beide vrienden de gehavende auto, waarbij duidelijk bleek dat er niet aan te denken viel, de wagen met dezelfde snelheid als voorheen te laten lopen.

Henderson en Brand begrepen maar al te goed, welk een kostbare tijd er op deze wijze zou verloren gaan.

De beide vrienden bevonden zich op een afstand van ongeveer 10 kilometer van Kings Lynn.

Na een kwartier was de auto in zoverre gereed, dat zij weer kon gebruikt worden.

Henderson ging achter het stuurwiel zitten en Brand naast hem.

De gehele wagen piepte, kuchte en kreunde toen Henderson contact maakte en voorzichtig het gaspedaal indrukte.

De chauffeur stiet een vloek uit.

— Ik geloof niet dat wij veel langzamer zouden opschieten, als wij ons door een ezel in een kinderwagentje laten voorttrekken, mijnheer Brand. En misschien houdt de auto het wel niet eens uit.

Helaas, de voorspelling van de brave chauffeur zou maar al te zeer waarheid worden.

De auto was de zijweg ingeslagen en volgde dit traject gedurende ongeveer een kwartier, in welke tijd niet

meer dan vijf kilometer was afgelegd.

Ineens stopte de wagen met een erbarmelijk gekreun. Er was geen beweging meer in te krijgen.

Henderson stapte uit, tilde de motorkap op en keek of hij het defect kon vinden.

Maar hoe hij ook keek, de oorzaak bleef hem duister. Tot hij op eens de motorkap liet vallen en boven het rechter achterwiel de dop van de benzine tank los schroefde.

Hij uitte een kreet van teleurstelling.

Er zat geen druppel benzine meer in het reservoir. Het beetje, dat na de bewuste salto mortele er in was gebleven was schoon opgebruikt. En daar stonden ze...

— Wat zullen wij nu doen? riep Brand wanhopig uit.

— Lopen, mijnheer Brand, antwoordde Henderson. Er zit niets anders op.

— Maar wij zijn nog wel vijf kilometer van Kings Lynn verwijderd.

— Ja, mijnheer Brand, maar wij zijn geen balletteuses op pumps. In normale omstandigheden zou het geen onangename wandeling zijn. Alleen zullen wij nu wat harder moeten lopen dan gewoonlijk, dat is alles. Wij kunnen die afstand in drie kwartier afleggen. En hoe het ook zij, wij moeten mylord redden.

— Je hebt gelijk, James. Dat moeten wij, riep de jongeman weer vol geestdrift.

Brand nam het zware valies uit de auto, de beide mannen grepen ieder een hengel en met stalen wilskracht begaven zij zich op weg, zonder zich verder om de auto te bekommeren.

HOOFDSTUK VI RAFFLES LOOPT IN DE VAL

Het was zes uur.

De groene auto van de Londense politie stopte even voor de ingang van het dorp.

Terzijde van de weg bevond zich een

grote herberg, waarnaast een ruime garage, welke de eigenaar van de overigens ouderwetse echt Engelse « Inn » daar enige tijd geleden had laten neerzetten, en aldus zijn tol had betaald aan

de geest des tijds.

Sullivan was de eerste die uit de wagen stapte.

Hij werd aanstonds gevolgd door zijn mannen, die zich om hem heen schaar- den om op zijn bevelen te wachten.

De jonge inspecteur wierp een blik achter zich op de weg en klopte zijn agent Buxton op de schouder.

— Die staalraad dwars over de weg was een goede inval van je, Buxton. Ik beloof je dat wij dit niet gauw zullen vergeten. Van die lastige bemoei- al is op de hele weg niets meer te zien.

De aldus toegesproken agent grin- nikte van blijdschap en trots, en ant- woordde:

— Wij zullen dat heerschap wel niet meer te zien krijgen, inspecteur.

Sullivan wendde zich nu tot een van de agenten, een nog jonge man met een baardeloos, zacht gelaat.

— Gij hebt immers vrouwenkieren meegenomen? vroeg Sullivan op zachte toon.

— Ja, inspecteur. Ik heb een kleine koffer met verschillende verkleedingen bij mij, antwoordde Ann Brunt, want zij was het inderdaad.

— Wees dan zo goed het uit de auto te halen, want wij gaan de wagen hier in de garage zetten.

— Gaan wij dan niet verder met de auto naar het stadje? vroeg de jonge detective.

— Ik denk er geen ogenblik aan, Miss Brunt. Gij moet bedenken, dat John Raf- fles onze auto maar al te goed zal ken- nen. En daar hij een buitengewoon schrander en stoutmoedig man is zo zou hij zich wel eens op het laatste ogenblik uit de voeten kunnen maken. Wij moeten een list bedenken, want ik vrees dat hier met geweld niets valt uit te richten. Bedenk eens, Miss Brunt, dat wij niet eens weten, onder welke vermomming hij zich hier bevindt. Het enige wat ik in Londen nog heb ontdekt, is, dat hij zijn intrek heeft genomen bij een vrouw, die een bloedverwante moet zijn van James Brash. Welnu, het adres van die vrouw moet niet moeilijk zijn uit te vinden.

— Dan zullen wij dus wel niet lang bij elkaar blijven? vroeg Ann Brunt glimlachend.

— Stellig niet, want dat zou natuur- lijk onmiddellijk bekend zijn in dit kleine nest. De agenten in uniform moe- ten zich zelfs geheel afzijdig houden, totdat ik zeker ben van mijn zaak.

Sullivan trad op de chauffeur van de auto toe, die eveneens in de uni- form van politie-agent gekleed was en gaf hem opdracht de auto in de grote garage van het logement neer te zetten.

Zodra dit geschied was en de chauf- feur weer was teruggekeerd, verzamelde Sullivan zijn mannen om zich heen en zei:

— Luister nu goed mannen. Zij die in uniform gekleed zijn gaan langs een omweg naar het grote marktplein. Gij kunt niet missen wanneer gij de weg volgt, waarvan gij daarginds het begin ziet en die met een grote boog op dat plein uitloopt. Gij zult daar een koffie- huis vinden, de « Rode Leeuw » gehe- ten. Daar gaat gij binnen en wacht mijn verdere bevelen. Er is telefoon.

— Moeten wij er gezamenlijk heen gaan, chef? vroeg een van de vier agenten in uniform.

— Neen. Het beste is een voor een het café binnen te gaan, en liefst zonder dat men u ziet. Over een half uur is het donker en gij kunt zorgen, door wat langzaam te lopen, dat gij daar omstreeks die tijd aankomt. Ga nu maar.

De vier agenten salueerden en bega- ven zich op weg, onder aanvoering van Buxton.

Sullivan wendde zich nu tot een der detectives in burger en zei:

— Brain, gij begeeft u met drie man- nen naar de villa van de heer Atkins. Gij hebt mij immers gezegd dat gij die kent?

— Ja, inspecteur, ik ben hier enige jaren in dienst van de geheime politie geweest en zou u de ligging van ieder huis aan de zeeboulevard kunnen be- schrijven.

— Goed. Dat is juist wat ik hebben moet. Gij legt u in de buurt van die

villa in hinderlaag. Wij weten natuurlijk niet, of de assistent van de Grote Onbekende buiten staat is gesteld om zijn meester te hulp te komen. Wie weet is hij er wel met een paar schrammen en builen afgekomen. In dat geval zie ik er John Raffles voor aan, dat hij ondanks alles zal trachten zijn slag te slaan. Mocht hij inderdaad zo brutaal zijn, dan maakt gij u van hem meester, zodra gij hem ziet naderen. En geen geweld, tenzij hij verzet mocht bieden. Bedenk dat, Brain.

— Ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, aldus ging hij voort, dat gij u goed verdekt moet opstellen, zodat onze man u niet eerder ziet, dan wanneer het te laat is. Denk erom, dat gij niet met een gewoon mens te doen hebt, maar met een halve duivel, die over meer middelen om te ontkomen beschikt, dan waaraan gij in uw stoutste dromen hebt kunnen geloven.

— En wanneer wij hem te pakken hebben, inspecteur?

— Dan brengt gij hem onmiddellijk naar de « Rode Leeuw », waar wij ons hoofdkwartier zullen opslaan; daar wordt op de auto gewacht en een paar uren later hoop ik hem veilig en wel in de gevangenis te kunnen afleveren.

— En indien wij hem in het geheel niet zien verschijnen, inspecteur?

— Gij moet in ieder geval tot een uur of vier in de nacht wachten. Het is dan nog donker en dus is de kans niet uitgesloten, dat hij op dat uur zijn slag nog zal trachten te slaan. Mocht hij dan echter nog niet verschenen zijn, dan moet gij het er maar voor houden, dat hij op een andere wijze in de val is gelopen en kunt gij met de eerste trein naar Londen terugkeren. Begrepen?

De vier detectives verwijderden zich.

Sullivan bleef nu nog met twee politie-agenten en Ann Brunt alleen achter.

— Ik houd u beiden hier, zei hij. En gij, Miss Brunt, doet zoals wij reeds hebben afgesproken. Gij verkleedt u hier in dit café en doet dan onderzoek naar de woonplaats van de bloedverwante van Brash.

Zodra gij weet waar zij of hij woont, begeeft gij u daarheen. Gij tracht te ontdekken of de Grote Onbekende zich daar bevindt, en is dat inderdaad het geval, dan waarschuwt gij mij zo spoedig mogelijk.

— Waar zal ik u vinden?

— Ik zal u op een honderd passen afstand met mijn mannen volgen.

— Maar hij zal u misschien van uit zijn raam zien en herkennen, zei Ann Brunt.

— O, neen; wees maar niet bang. Ik zal mij vermommen, zodat hij mij niet zal herkennen.

Sullivan dacht even na en hernam toen:

— Ik zal u wat zeggen. Wanneer wij u in het huis zien verdwijnen, zal ik de tijd opnemen. Indien gij binnen tien minuten niet terug bent, houd ik het er voor, dat gij John Raffles in zijn schuilplaats ontdekt hebt, en dan kom ik aanstonds met mijn mannen toelopen.

— Maar dan zijn wij slechts met z'n vieren, riep Ann Brunt uit.

— Nu, mij dunkt dat drie gewapende mannen en een moedige vrouw, die eveneens met een revolver weet om te gaan, wel voldoende zullen zijn om zelfs een John Raffles te bedwingen.

Ann Brunt scheen daar nog niet al te zeer van overtuigd te zijn, maar zij begreep niettemin, dat dit plan waarschijnlijk het beste was.

— Mocht het blijken, dat wij hem niet veilig kunnen overbrengen, dan is het nog tijd genoeg om mijn mannen in de « Rode Leeuw » op te bellen, voegde Sullivan er aan toe. En nu zou ik u willen verzoeken enige haast te maken, want het begint al te schemeren en wie weet hoe spoedig de Grote Onbekende van plan is toe te slaan. Wij zullen u hier wachten.

De jonge vrouw verdween in het logement en Sullivan keek haar na met een uitdrukking in zijn ogen, die geenszins die van een superieur was, die zo even een zijner ondergeschikten een bevel heeft gegeven.

Bijna een half uur verstreek.

Toen kwam er uit de deur van het

logement een haveloze, gebogen vrouw van hoge ouderdom, met grijs haar, dat in lange, slordige slierten langs haar ingevallen wangen viel.

Moeizaam strompelde zij op het groepje wachtende politiemannen toe en Sullivan had werkelijk moeite in dit vuile oude wijf de bevallige lenige detective te herkennen.

Hij kon een kreet van bewondering dan ook niet onderdrukken.

Zodra zij in het bereik van zijn stam was gekomen, riep hij uit:

— Ik maak u mijn compliment, Miss Brunt. Gij heb u voortreffelijk vermomd, en bijna zou ik geneigd zijn om uw legitimatiebewijs te verzoeken.

Met een grijs stak Ann Brunt de hand in haar zak en haalde er haar legitimatiekaart uit, welke zij haar chef liet zien.

— In orde, miss, zei deze op gemaakt strenge toon. Gij kunt passeren, maar blijf even wachten, totdat ook ik mij vermomd heb.

Op zijn beurt snelde Sullivan naar het logement, waaruit hij tien minuten later te voorschijn kwam, het gelaat omgeven door een anouurwitte haard en het hoofd bedekt met een pruik van laag wit haar.

Ook hem zou men niet zo gauw herkend hebben.

— En nu op weg, Miss Brunt, riep hij uit. En moge onze onderneming met goed succes bekroond worden.

Het groepje volgde de weg, die naar het dorp leidde en had dit na enige minuten bereikt.

— Nu zullen wij u aan uw lot over moeten laten, Miss Brunt, zei Sullivan, terwijl hij de jonge detective de hand schudde. Ik beloof u echter dat ik u niet uit het oog zal verliezen.

Ann Brunt ging het dorp in.

Sullivan volgde haar op een afstand van honderd passen en nogmaals honderd schreden achter hem kwamen de beide in burgerkleding gestoken detectives.

Van tijd tot tijd trad de jonge vrouw kwasi aarzelend een winkel binnen of sprak zij een veldwachter aan.

Bijna een half uur verstreek op deze

wijze, tot tenslotte Ann Brunt haar doel scheen bereikt te hebben.

Toen zij nogmaals uit een kleine winkel te voorschijn kwam, wierp zij een vlugge blik achter zich en knikte Sullivan bijna onmerkbaar toe.

De jonge inspecteur begreep, dat zij geslaagd was.

Het oude haveloze vrouwtje sloeg nu, zonder nogmaals van haar weg af te wijken, een tamelijk brede straat in, die zij gedurende een paar honderd meter volgde.

Sullivan verloor haar geen moment uit het oog, ofschoon hij zich de schijn gaf van een oude man, die onverschillig was voor zijn omgeving.

Enkele malen sloeg Ann Brunt een hoek om, en bleef eindelijk staan voor een klein, onaanzienlijk huis.

Het was het huis van de nicht van James Brash.

Sullivan drukte zich zo dicht hij kon tegen de muur en deed alsof hij verdiept was in de aanschouwing van een slordige uitstalkast.

De twee detectives naderden elkaar langzaam, van tijd tot tijd blijvende staan, als twee kennissen, die elkander toevallig op straat ontmoeten en een praatje willen aanknopen.

Vastberaden ging Ann Brunt het huis binnen.

Er was niemand te zien in de geheel duistere gang.

Van de donkere binnenplaats klonk het gejoel en getier van een aantal spelende kinderen.

Ann Brunt bleef staan en luisterde.

Zij deed enige schreden in de donkere gang, de handen tastend voor zich uit gestrekt.

Snel beraamde zij een plan.

Zij kon ieder ogenblik verrast worden en moest dan een voorwendsel bedenken om haar aanwezigheid in dit huis te verklaren.

Ineens voelde haar tastende rechterhand geen muur meer.

De jonge detective begreep, dat zij aan het onderende van een trap stond.

Alvorens deze op te gaan, ging zij nog een paar schreden verder en voelde nu het hout van een deur onder

haar vingers.

Met de uiterste behoedzaamheid opende zij deze, en keek in een geheel donker vertrek, aan de tegenovergestelde zijde waarvan een kleine, armzellige keuken zichtbaar was. Een tamelijk bejaarde vrouw was hier bezig, met het afwassen van vaatwerk.

Voorzichtig deed Ann Brunt de deur weer dicht.

Zij begreep dat zij voorlopig van deze kant geen gevaar te duchten had.

Snel ging zij nu de trap op, zonder enig gerucht te maken.

Op het portaal dat zij nu bereikte, brandde een klein petroleumlampje, bij het licht waarvan een lage, witgeschilderde deur zichtbaar was.

Zij trad er op toe en keek door het sleutelgat.

Bijna had zij een kreet van verrassing geuit.

In de kamer liep een man van forse lichaamsbouw onafgebroken op en meer.

Ann Brunt dacht geen seconde na.

Zij sloop de trap onhoorbaar af, keek op haar polshorloge en begon zuchtend en steunend opnieuw de trap te beklimmen.

Op het portaal bleef zij staan, maakte duidelijk hoorbaar enig geluid als van iemand die de weg niet weet te vinden.

Eindelijk slofte zij naar de witte deur en klopte aan.

Toen hoorde Ann Brunt het klinkend geluid van metaal tegen metaal en daarop een krachtige stem, die luid riep

— Wie is daar?

Zonder antwoord te geven trad Ann Brunt het vertrek binnen.

Zij stond tegenover de Grote Onbekende.

Zij had deze man reeds in verschillende gedaanten gezien thans herkende zij hem niet en toch had zij er een eed op kunnen doen, dat hij het was.

De scherpe grijze ogen keken haar een ogenblik doordringend aan en toen vroeg dezelfde heldere stem:

— Wie bent u, en wat komt u hier doen, vrouwtje?

Ann Brunt haalde snuivend haar neus op, zoals oude mensen dat wel doen,

keek even om zich heen en liet zich toen op een stoel neervallen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijn lieve beste meneer, dat ik even uitrust, zei zij, terwijl zij een grote niet al te zindelijke zakdoek te voorschijn haalde en daarmede haar voorhoofd afwiste.

— Ik neem het u in het geheel niet kwalijk zei Raffles glimlachend. En wilt gij mij nu het doel van uw komst mededelen? Gij moet weten dat ik niet veel tijd heb.

Hij ging eveneens aan de tafel zitten en boog luisterend het hoofd naar de oude vrouw toe.

Ann Brunt begon met een bevend, schraal stemmetje een verhaal op te dissen van de rampen die haar getroffen hadden, haar man was enige tijd geleden gestorven, hij had haar zonder een cent achter gelaten, en de huisheer had gedreigd haar buiten de deur te zullen zetten als zij de huur niet betaalde. En nu was zij naar deze goede heer gekomen, omdat zij de nicht van mijnheer Brash kende, en deze haar gezegd had dat hij zulk een goed hart bezat...

Raffles had naar dit lange verhaal met moeilijk verborgen ongeduld geluister, en een paar malen tersluiks een blik op de wekkerklok geworpen.

Toch stond zijn gelaat niet onvriendelijk toen hij zei:

— Ik wil u gaarne helpen, vrouwtje, ofschoon het mij een raadsel is, hoe de nicht van mijnheer Brash over de goedheid van mijn hart heeft kunnen oordelen. Gij moet namelijk weten, dat ik in deze woning maar hoogst zelden kom en dat ik mijn hospita naar ik meen niet meer dan tweemaal in mijn leven gezien heb.

Raffles stond langzaam op, met gefronst voorhoofd.

Er glinsterde een eigenaardig licht in zijn grijze ogen, toen hij langzaam zei:

— Ik zal u echter bewijzen dat men de mensen toch wel eens op het eerste gezicht naar hun ware aard kan beoordelen. Kan vijf pond u voorlopig uit de nood helpen?

— Vijf pond, mijn lieve meneertje,

dat is een kapitaal bedrag.

— Dan zal ik het geld even voor u uit mijn brandkast halen, die helaas niets anders is dan een leeg sigarenkistje, zei Raffles meesmuilend, terwijl hij zich omdraaide.

Maar terwijl hij zich omkeerde haalde hij snel een zakspiegeltje uit zijn vestzak en wierp er een blik in.

En zo verraste hij een zeer jeugdig en snel gebaar van zegepraal, hetwelk een oude vrouw van minstens zestig jaar al zeer zonderling stond.

Bedaard keerde Raffles zich opnieuw om, stak het spiegeltje in zijn zak, was met twee passen voor het oude wijfje, greep met forse hand de grijze haarbos en hield die het volgende ogenblik tussen zijn wijdgespreide vingers.

De stem van Raffles klonk scherp en dreigend, toen hij haar toebeet:

— Die truc was niet kwaad, Miss Brunt, want ik ben er van overtuigd, dat ik met mijn bevallige tegenstandster van weleer spreek, maar gij hebt uw bewegingen niet voldoende in uw macht. Een klein zakspiegeltje kan van tijd tot tijd grote diensten bewijzen.

Het volgende ogenblik was de loop van een revolver op het voorhoofd van van de jonge vrouw gericht, en langzaam gingen beide handen de hoogte in.

Uit een hoek haalde Raffles een dun, sterk koord te voorschijn, zonder echter het oog van zijn prooi af te wenden en bond haar vlug op de stoel vast.

Ann Brunt dacht zelfs niet aan tegenstand bieden.

Al haar gevoel was als het ware in haar gehoorzenuwen verenigd.

Zij meende in de verte in de avondstilte zacht naderende voetstappen te horen, maar zij liet niets blijken, terwijl Raffles haar de mond met een zwarte doek dicht bond.

Vervolgens greep hij de tas met instrumenten, die nu gesloten was, liet het masker en de revolvers in zijn zak glijden, zette een pet met een grote klep op, wierp nog een blik in het rond en ging naar de deur toe.

Het hart van de jonge vrouw stond stil van schrik, want de afgesproken

tien minuten moesten nu verstreken zijn.

Hij boog hoffelijk, greep de kruk van de deur en trad op het portaal.

Het volgende ogenblik grepen zes sterke armen hem beet.

Een hevige worsteling volgde.

Raffles had de tas met inbrekerswerktuigen laten vallen en tastte naar zijn revolver, maar een van Sullivan's mannen had dit voorzien.

Zijn hand gleed in de zak van de Grote Onbekende en het volgende ogenblik vloog de revolver in een boog over het portaal.

Zij waren echter nog niet klaar met Raffles, die telkens een der mannen met bovenmenselijke kracht van zich af te werpen wist.

De overmacht was echter te groot en na een kort maar hevig gevecht werd Raffles stevig gekneveld, in de kamer, waar Ann Brunt zich bevond, gebracht.

Raffles zelf was reeds weer volkomen kalm, terwijl zijn drie aanvallers van opwinding en vermoeidheid hielden.

De Grote Onbekende nam het eerst het woord en richtte zich tot de jonge vrouw, die nog steeds gebonden op haar stoel zat.

— Gij blijft dus toch de sterkste te zijn geweest, Miss Brunt. En ik erken, dat ik ditmaal het onderspit heb gedolven, althans voorlopig.

— Voorlopig, riep Sullivan woedend uit. Denkt gij soms, John Raffles, dat gij ooit weer op vrije voeten zult komen, nu ik u eenmaal in mijn macht heb?

— Indien mijn geheugen mij niet bedriegt, is dat toch inderdaad reeds eenmaal het geval geweest, antwoordde Raffles op spottende toon.

Sullivan verbleekte van woede.

Inderdaad herinnerde hij zich maar al te goed de vernederende omstandigheden, onder welke de Grote Onbekende hem reeds eenmaal door de vingers was geglipt.

— Het mag zijn, dat je met je duivelskunsten mij eenmaal hebt weten te ontkomen, riep hij uit, terwijl hij dreigend de vuist ophief. Maar ditmaal, dat

verzeker ik je, zul je daar niet in sla-
gen.

— Wel, ik wil er honderd pond onder
verweden, dat ik het tegendeel zal
bewijzen?

— Dat is sterk, riep Sullivan uit,
terwijl de aderen op zijn voorhoofd
zwoelen. Maar we zullen dat trachten
te voorkomen.

— Voor wij verder gaan, inspecteur,
zei Raffles bedaard, zou ik u wel wil-
len verzoeken, die jongedame in gindse
hoek van het touw te bevrijden, waar-
mede ik haar heb moeten binden, ge-
heel tegen mijn wil en natuur, geloof
mij.

Een der agenten trad op Ann Brunt
toe en maakte snel de touwen los,
waarmede zij gebonden was.

De jonge vrouw nam zelf de doek van
haar mond en deed langzaam een paar
schreden vooruit, tot zij vlak voor Raf-
fles stond.

Zij keek hem aandachtig aan, en zei
toen op zachte toon:

— Ik vrees dat uw rijk teneinde is,
John Raffles. Maar ofschoon gij een
vijand der maatschappij zijt wil ik
op dit oogenblik niet nalaten te zeggen
dat gij steeds met grote moed en schran-
derheid te werk zijt gegaan. En ik ben
er zeker van, dat het ons nog heel wat
moeite zal kosten alvorens wij uw ware
identiteit hebben vastgesteld.

— Zou de politie dat werkelijk kun-
nen doen, meent gij? vroeg Raffles op
dezelfde spottende toon, want daar-
ben ik niet zo heel zeker van, zei Raf-
fles.

HOOFDSTUK VII

EEN STOUTE ONDERNEMING

Charles Brand en James Henderson
hadden reeds geruime tijd voor dit al-
les voorviel het einde bereikt van de
weg, die evenwijdig met de grote ver-
keersweg naar het dorp Kings Lynn
liep.

Een paar kilometer voor het dorp, ver-
enigde deze zijweg zich weer met de
hoofdweg.

Zij hadden onderweg hun uiterlijk
in een der bosjes terzijde van de weg
en met behulp van de inhoud van het
valies, zodanig veranderd, dat geen der
agenten, indien deze hun al gezien moch-
ten hebben, hen thans zou kunnen her-
kennen.

Zij zagen er namelijk uit als twee
boerenarbeiders, die zoëven van het
veldwerk zijn teruggekeerd.

Langzaam slenterend bereikten zij
de ingang van het dorp, tot Brand
plotseling bleef staan, terwijl hij Hen-
derson bij de arm greep.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg
deze op fluissterende toon.

— Kijk daar eens, links van de weg.
Twee gebouwen, waarvan er een veel
op een autosarage lijkt.

Henderson keek en kon een kreet
van verwondering en blijdschap bijna
niet onderdrukken.

— De auto van de Londense politie,
staat er in, riep hij uit.

— Zeg James, ik bedenik daar ineens
dat het mij heel wat waard zou zijn,
als ik kans zou zien, die auto onklaar
te maken. Niet zo, dat de wagen in het
geheel niet meer gebruikt kan worden,
maar toch zodanig, dat zij op een ge-
even oogenblik dienst zou weigeren.

— Niets is gemakkelijker, mijnheer
Brand, riep de chauffeur uit. Wij be-
hoeven niets anders te doen dan bij-
voorbeeld een klein gaatje in de benzine-
tank te boren.

— Maar zou de auto niet bewaakt
worden? vroeg Brand.

— Misschien wel, maar dat mag voor
ons geen bezwaar opleveren, om ons plan
uit te voeren.

— Afgesproken. Kom nu mee. De
beide vrienden begaven zich naar het
logement en namen plaats aan een der
tafeltjes op het terras, vanwaar zij de
deur van de garage goed in het oog
konden houden.

Zij bestelden ieder een glas bier, maar konden niets verdachts waarnemen.

Brand boog zich zo dicht mogelijk naar Henderson over en fluisterde hem toe:

— Het moet gewaagd worden James. Jij hebt het meest verstand van dergelijke dingen. Staat op, sluip langs de muur van het logement en steek dan snel naar de garage over, maar niet zo snel, dat het argwaan wekt.

Vastberaden stond Henderson op.

Het volgend oogenblik was hij achter de hoek van de muur verdwenen en Brand bleef alleen.

Enkele minuten later keerde de chauffeur terug, even kalm als hij gegaan was.

— Gelukt, James? vroeg Brand zacht.

— Kon niet beter, mijnheer Brand.

— Perfect James.

— En wat gebeurt er nu verder, mijnheer Brand? vroeg de chauffeur met schitterende ogen.

— Dat zal ik je zeggen. Ik ga zo snel ik kan terug naar de plek waar wij het valies hebben achter gelaten, verkleed mij en koop of huur twee motorfietsen of scooters of desmoods brommers, waarvan er minstens een in staat moet zijn, om twee personen te dragen. Wij zetten die machines in de dichtsbijzijnde garage, en leggen ons dan hier in de buurt in hinderlaag en wachten het tijdstip af waarop de politieauto weer naar Londen vertrekt. Zien wij dat die blauwe rakkers zich van mylord hebben meester gemaakt, dan springen wij op onze motorfietsen, volgen de auto op verre afstand, en zal de duivel er mee moeten spelen, als wij onze baas niet weten te ontvoeren.

— Een prachtig plan, mijnheer Brand, riep Henderson opgewonden uit. Aan ons zal het niet liggen als het niet slaagt.

— Blijf hier dan zitten totdat ik terug kom; ik weet niet hoe lang het zal duren. Maar wij mogen elkander volstrekt niet mislopen, begrijp dat wel.

— Ik verzeker het u mijnheer Brand.

De jongeman stond op en verwijderde zich haastig.

Ongeveer een half uur later zag Henderson een deftig heer passeren met een grijze puntbaard en in een keurig tweedpak gekleed, die met de handen op de rug in de richting van het dorp wandelde.

Pas toen deze deftige heer hem reeds een honderdtal schreden voorbij was begreep Henderson, dat het niemand anders dan Charles Brand kon zijn.

Deze liep met snelle schreden het dorp in, en had spoedig het marktplein bereikt.

Op de hoek van een winkelstraat en het plein zag hij een zaak in rijwielen en motorfietsen.

Brand trad binnen en had spoedig de koop van twee Italiaanse scooters, uitstekende machines gesloten, waarvan zijn kennersoog onmiddellijk had gezien, dat zij gemakkelijk negentig of honderd kilometer zouden halen.

Hij zegende nu het toeval, waardoor hij diezelfde ochtend een groot geldbedrag bij zich had gestoken.

— Kunt gij deze beide machines laten brengen naar een garage, aan het begin van het dorp, terzijde van de grote straatweg? vroeg Brand nadat hij afgerekend had.

— Met het grootste genoegen, mijnheer, antwoordde de rijwielhandelaar voorkomend. De eigenaar van die garage is een zwager van mij. Ik zal er een briefje bijvoegen en op vertoon van uw kwitantie kunt gij de machines onmiddellijk meenemen.

Binnen vijf minuten was een en ander geregeld en heel wat opgewekter dan een uur geleden, verliet Brand de winkel.

Hij begaf zich op weg, voornemens direct naar het logement te gaan, waar Henderson hem wachtte toen zijn blik op het grote raam van een café viel, in het midden van het dorpsplein gelegen.

Zijn scherp oog had enige blauwe uniformen op enige afstand achter het grote raam ontwaard. Direct was zijn plan gemaakt.

Langzaam richtte hij zijn schreden naar het café en trad binnen.

— Ik geloof dat ik met mijn neus midden in een gedeelte van de gewa-

pende macht ben gevallen, die Sullivan op Edward heeft afgezonden, mompelde hij in zich zelf. Wij zullen eens zien of hier niet iets te doen is.

Hij trad de restauratiezaal binnen en zag, dat zijn ogen hem niet bedrogen hadden.

Aan een tafeltje, op enige afstand van het raam, zaten vijf agenten van politie.

Brand zag onmiddellijk dat zij op een of andere expeditie uit waren, want zij waren blijkbaar gewapend binnen gekomen.

Hun koppels met de revolvertas lagen op een hoop op de tafel.

Brand nam aan een tafeltje plaats, dicht bij dat van de agenten en schuins achter hen, zodat hij hen in de gaten kon houden.

Maar toen er ongeveer een kwartier verstreken was, zonder dat zich iets bijzonders voordeed en Brand zich reeds wilde verwijderen, deed zich plotseling iets voor, dat zijn plannen geheel en al wijzigde.

Een van de kellners kwam binnenstormen met de kreet:

— Daar zijn ze, heren Luister maar.

Een dof gebrom als van een naderende storm drong tot in de zaal door.

Onmiddellijk vlogen de weinige gasten, die zich in de gelagkamer bevonden, van hun stoel op en snelden naar de deur.

Ook de agenten van politie zetten haastig hun helm op en renden hen achterna, om al hun aandacht op het luchtruim te vestigen.

Brand begreep aanstonds wat er gaande was.

Dicht bij Cambridge bevond zich een vliegveld, waar sedert enige dagen bij dag en nacht oefeningen van vliegers plaats hadden, ter voorbereiding van een aanstaande luchtvlootrevue.

Het volgende ogenblik stond dan ook alles wat leven had in het café, voor de deur op straat in de lucht te staren.

Brand verloor zijn tegenwoordigheid van geest geen ogenblik.

Met een enkele katachtige sprong was hij bij het tafeltje, wierp een snelle blik om zich heen, overtuigde zich dat

hij de enige was, die was achtergebleven haalde de revolver uit een van de tassen en ontdeed het magazijn vliegensvlug van de patronen die erin staken.

Binnen enkele tellen had hij evenzo met de vier andere revolvers gehandeld.

Dit alles had zeker niet het vierde gedeelte van een minuut geduurd.

Toen bevonden alle dertig patronen zich veilig in een der zakken van Brand, terwijl de stapel tassen schijnbaar onaangeroerd weer op dezelfde plaats lag.

Toen begaf Brand zich op zijn beurt naar de deur om, met de handen op de rug, eveneens in de lucht te staren, waar nu zeer duidelijk een aantal schitterende punten te zien waren, die snel in grootte toenamen.

Het geronk der vliegtuigmotoren werd gaandeweg sterker en een paar minuten later streek een eskader, op nauwelijks vijfhonderd meter hoogte, in razende snelheid over het dorp.

Nauwelijks was het diepe gebrom der motoren uitgestorven, of een nieuw eskader naderde. Nu waren het de pijlvormige en pijlsnelle Sabres, die met angstwekkende knallen, als de geluidsgrens werd overschreden, overvlogen. Hunters en Swifts, Meteors en Vampires en tenslotte de Skyblazes, alle met een snelheid van ongeveer 1100 kilometer per uur; dit alles scheerde, joeg, klom en dampte boven de hoofden der nieuwsgierigen, die zich op straat hadden verzameld en die stom van verbazing toekeken.

Eindelijk, toen het laatste gedaver in een zacht gebrom was overgegaan, keerden met een zucht van voldoening over het genotene de agenten en de weinige gasten weer naar het restaurant terug.

Brand was een van de laatsten die weer ging zitten, om geen argwaan te wekken.

Even daarna rekende hij met de ober af, en verliet het restaurant, zonder dat een van de aanwezigen bijzondere notitie van hem had genomen.

Zijn eerste werk was, zich naar de bewuste garage te begeven, waar hij de beide scooters reeds klaar vond staan.

Hij gaf last de beide benzinetanks

geheel te vullen en de machines gereed te houden, zodat hij ze ieder ogenblik zou kunnen gebruiken.

Daarop begaf hij zich naar de herberg aan de straatweg.

In de verte reeds zag hij Henderson nog steeds op dezelfde plaats zitten, waarschijnlijk ongeduldig, maar onbeweeglijk als een standbeeld.

Brand keek hem strak aan, en nam op enige afstand van hem plaats aan een ander tafeltje.

Henderson riep een kelner, rekende af en slenterde weg.

Toen hij langs Brand liep, fluisterde deze hem haastig toe:

— Achter 't bosje bij de eerste boom.

Henderson knikte bijna onmerkbaar.

Na tien minuten stond ook Brand op en wandelde langzaam als iemand die een zee van tijd heeft, naar het bewuste bosje.

Na enig zoeken had hij Henderson gevonden, die zich achter een dikke eik had verscholen.

— Alles Okay, mijnheer Brand? vroeg de chauffeur op zachte toon, zodra hij de jonge man zag naderen.

— Het kon niet beter, James, antwoordde Brand lachend en deelde Henderson tot in bijzonderheden alles mede wat was voorgevallen nadat hij de chauffeur verlaten had.

Brand duwde de takken van het bosje, waarin zij zich bevonden, zover opzij, dat hij de weg kon overzien, zonder zelf gezien te worden.

De klok had een lange galmende slag laten horen, toen Henderson zich plotseling naar het oor van Brand boog en fluisterde, terwijl zijn stem van opwinding trilde:

— Ik geloof dat zij daar aankomen mijnheer Brand.

Inderdaad van de kant van het dorp naderde een kleine groep mensen, ongeveer tien in aantal, waaronder duidelijk de gedaante van een vrouw was te herkennen.

Een van de mannen stak bijna een half hoofd boven alle anderen uit.

Zijn armen schenen onbeweeglijk achter op de rug gebonden te zijn.

Charles werd bleek van woede.

Brand had dadelijk begrepen, dat die man zijn beste vriend, Lord Edward Lister was, en dat men hem geboeid had.

Met snelle schreden begaf de groep zich naar het logement en hield daar stil.

— Sullivan, Ann Brunt, twee detectives en naar ik meen de vijf agenten uit de « Rode Leeuw » mompelde Brand in zich zelf. Drie gewapende mannen en een vrouw dus. Alles is dus nog lang niet verloren, James.

Zij zagen dat de auto te voorschijn werd gehaald.

Brand sprong op en trok Henderson mede.

— Het is tijd James. Zij gaan aanstonds vertrekken.

De beide mannen verlieten hun schuilplaats en renden door het donkere kreupelhout voort, tot zij een klein zandpas bereikten, hetwelk een paar honderd meter verder weer op de dorpsstraat uitkwam.

Spoedig bereikten zij de straatweg, daar waar de eerste huizen van het dorp reeds begonnen.

— Wacht hier, zei Brand.

Hij snelde het dorp weer in, naar de garage, liet zich de beide scooters geven en vertrok weer, de machines ieder aan een hand meevoerend.

Enkele minuten later reden de twee motorrijwielen over de Rijksweg naar Londen.

Ruim een uur, met een gemiddelde snelheid van ruim tachtig kilometer was gereden, toen Brand plotseling uitriep, terwijl hij met de linkerhand vooruit wees:

— Daar heb je ze, James.

Vijf minuten later konden de beide mannen zelfs de vorm van de auto op de hier geheel vlakke weg vaag onderscheiden want de maan was door de wolken gebroken en bescheen met haar zachte glans het schilderachtige landschap.

Geleidelijk verminderde de afstand tussen de achtervolgden en de achtervolgers.

Brand durfde nog niet naderbij te komen, daar hij vreesde te vroeg ont-

dekt te zullen worden.

Eensklaps remde Brand en stopte, na Henderson bij zijn arm te hebben vastgegrepen, die op zijn beurt dadelijk stopte.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg de chauffeur verschrikt.

— Kijk daar maar eens, zei Brand op doffe toon. Hij wees naar de groene auto, die voor een groot gebouw stil stond.

— Wat is dat voor een gebouw, mijnheer Brand vroeg Henderson ongerust.

— Het station. Zij kunnen blijkbaar niet verder met de wagen en gaan met mylord per trein naar Londen.

Brand dacht even na.

Toen verscheen er een vastberaden uitdrukking op zijn gelaat.

— Ga mee James, riep hij uit.

Hij sprong op zijn scooter en wenkte Henderson hem te volgen.

Met razende snelheid reden zij de stad weer uit en volgden een weg die blijkbaar pas was aangelegd en die naar een grote open vlakte voerde.

Brand steeg van zijn machine en Henderson volgde zijn voorbeeld.

Binnen vijf minuten hadden zij een grote loods bereikt terzijde van de weg gelegen.

— Zet de scooters maar tegen een boom James. Die hebben wij niet meer nodig zei hij. Pak je revolver en volg mij. En spreek vooral geen woord meer, want nu komt alles op volstrekt stilzwijgen aan.

De beide vrienden slopen langs de loods en stonden nu voor een hek, dat de spoorbaan scheidde van de weg.

In no time waren zij er over.

Het was de hoogste tijd, want in de verte naderde de trein. Zij snelden langs de rails naar het perron.

Het was een lange trein en toen deze met een oorscheurend geknaars van remmen stopte, bleven de laatste wagons staan, waar zich het tweetal bevond.

Zij zagen hoe Sullivan en een zijner assistenten Raffles naar deze wagon brachten, in een lege coupé stegen en het portier dicht smeten. De trein was blijkbaar over tijd, want de wachtende reizigers

moesten in alle haast instappen. Nauwelijks was de laatste coupé dicht gevallen of de trein zette zich in beweging.

Brand en Henderson hadden zich op de treeplank gewerkt en klemden zich vast aan de koperen deurkrukken.

Met enige moeite hielden zij zich staande toen de trein met steeds groter snelheid het station uitreed.

Brand bukte zich, wees Henderson op het portier en schreeuwde hem toe:

— Ga om de wagon heen. In deze coupé zitten zij allen. Zorg dat je er over vijf minuten bent. Wij moeten hen tussen twee vuren nemen. Let niet op de agenten die gevaarloos zijn maar bemoei je alleen met de anderen.

Henderson kroop weer over de treeplank terug, klom met levensgevaar over de buffers heen en begaf zich aan de andere kant weer naar de aangewezen coupé.

Bijna tegelijkertijd sloegen twee kolven van twee grote revolvers de portierruit ter weerszijden stuk en klonken twee dreigende stemmen:

— Handen op of ik schiet.

Sullivan wilde zich echter niet zo gauw gewonnen geven.

Hij slaakte een brullende kreet van woede, trok zijn revolver en wilde vuren.

Maar op hetzelfde ogenblik ontviel het wapen aan zijn hand, door een kogel uit de revolver van Henderson getroffen.

Het volgende ogenblik stond Brand, die de coupé had opengerukt, naast zijn vriend en had met onbegrijpelijke snelheid diens boeien los gemaakt en hem een revolver in de hand gedrukt.

Aan de andere kant van de coupé vertoonde zich het dreigend gelaat van Henderson.

— Goof die revolvers neer, Beval Raffles met de uiterste kalmte. Wie niet onmiddellijk gehoorzaamt, is een kind des doods.

Ann Brunt, krijt wit van woede en teleurstelling, wierp haar kleine revolver op de vloer. De twee detectives volgden haar voorbeeld.

Dadelijk nam Raffles alle wapens op

en wierp ze door de gebroken ruit.

— Nu de agenten, beval hij kortaf.

Langzaam deden de agenten hun kopsels af en haalden de revolver uit de tassen. Maar eensklaps legde een der mannen op Raffles aan, terwijl deze de blik had afgewend en trok af.

Het wapen ketste.

— Dat is mijn werk, Edward, zei Brand op droge toon. Ik heb de dertig patronen uit mijn revolver in mijn zak.

— Goed zo, amico. Ik wist wel, dat ik op je zou kunnen rekenen, riep Raffles uit.

Hij had nu de voet op de treeplank gezet en nam beleefd de hoed voor Ann Brunt af.

— Het spijt mij zeer dat ik u nog-

maals heb moeten teleurstellen, Miss Brunt, zei hij op hoffelijke toon, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Zaken zijn zaken. Een volgende keer zult gij wellicht meer succes hebben met het vangen van de Grote Onbekende. Tot het genoeg u weer te zien, mijnheer Sullivan.

Een laatste buiging en Raffles was om de hoek van de coupédeur verdwenen, terwijl Henderson en Brand de politie mannen in bedwang hielden, opdat zij geen gebruik zouden maken van de noodrem.

Even daarna minderde de trein vaart en sprongen de drie mannen van de trein en waren in de duisternis verdwenen voor Sullivan er aan kon denken, hen te achtervolgen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een middernachtelijk Drama

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig wàr woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR-KUM », Iste van den Boeschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kosten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266